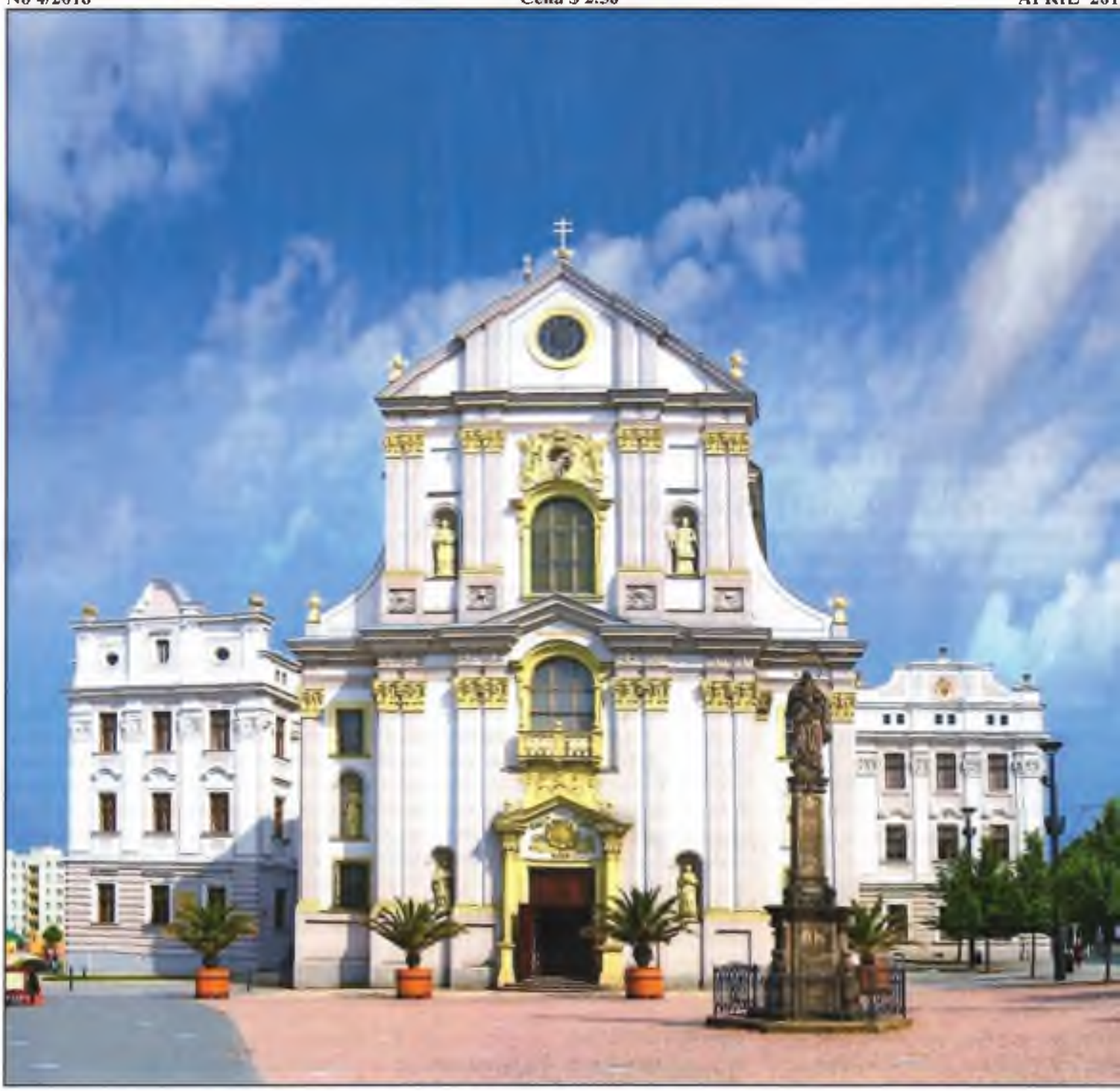
HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 4/2016 Cena $ 2.50 APRIL 201

Kostel svatého Vojtěcha v Opavě a Matka Milosrdenství - Panna Maria Opavská

Monumentální kostel svatého Vojtěcha na Dolním náměstí v Opavě stojí na místě malého gotického kostela, který byl postaven již ve 14. století jako filiální ke kostelu Nanebevzetí Panny Marie. V 15. století kostel držela opavská komenda řádu německých rytířů. Opavský kníže Jan Korvín postoupil roku 1500 patronátní právo městu Opavě. V 16. století byl kostel zasvěcen sv. Jiří a konaly se v něm také moravské bohoslužby. Roku 1609 jej Rudolf II. postoupil opavským luteránům, kteří přišli o farní kostel.

Po bitvě na Bílé hoře byla při starém kostele založena roku 1625 Rezidence jezuitů a roku 1627 jim dal Albrecht z Valdštejna kostel do užívání. Ti roku 1630 také otevřeli v Opavě gymnázium. V letech 1631 - 1642 kníže Karel z Liechtensteina nechal vybudovat novou budovu jezuitské rezidence a koleje, kde bylo gymázium a seminář. Roku 1655 postoupilo město jezuitům domy od Ratibořské brány až k příkopu, kostel sv. Vojtěcha a starou českou i novou latinskou školu. Rektor koleje byl od roku 1684 zemským prelátem.

Na místě starého kostela, v ose budov rezidence a koleje byla vybudována impozantní stavba nového kostela ve stylu Il Gesu v Římě. Chrám byl postaven v letech 1675-1681 podle návrhu J. Braschy. Je to jednolodní stavba s bočními kaplemi a tribunami se severní věží a monumentálním západním průčelím. V letech 1711-23 byla kolej přestavěna a rozšířena. Bohužel Josefem II. byla kolej roku 1773 zrušena a její statky připadly Studijnímu fondu. V koleji byla potom zemská sněmovna a od roku 1853 Slezský zemský sněm a zemský výbor a po roce 1918 i další úřady a instituce. Nyní zde sídlí Zemský archiv v Opavě

Rezidence jezuitů u kostela sv. Vojtěcha byla znovu obnovena v letech 1896-1950. V roce 1945 při osvobozování Opavy kostel vyhořel a byla zničena velká část fresek od F. X. Steinera a hlavní oltář. V letech 1946-1947 byl kostel náročně rekonstruován a byl sem přesunut hlavní oltář z fulneckého kostela a vyzoben oltářními obrazy od F.I.Leichera.

Interiér kostela sv. Vojtěcha v Opavě

Na náměstí před kostelem stojí Mariánský sloup z roku 1675.

V kostele sv. Vojtěcha se dodnes nachází Milostný obraz Panny Marie Opavské. V roce 1648 věnoval jezuitům obraz Panny Marie Jiří Štěpán Bruntálský z Vrbna. Už o čtyři roky později se k němu konaly první poutě. Podle zprávy z roku 1732 byly hlavy Panny Marie a Ježíška na obraze ozdobeny zlatými korunami s drahými kameny. Celý obraz pak byl pokrytý stříbrným a zlatem vykládaným plechem. Všechny ozdoby obrazu, ale i oltáře a kaple, kde byl postupně umístěn, pocházely ze zlatých a stříbrných zásluhných darů a peněz, které věřící věnovali s vděčností za prokázané milosti. Před obrazem se konaly pobožnosti a v první polovině 18. století se v kostele sloužilo i více než 4000 mší svatých ročně. S rostoucí úctou lidu k obrazu rozhodli se opavští jezuité požádat olomouckého biskupa Wolfganga kardinála Schrattenbacha, aby byl obraz prohlášen za milostný. Byla ustavena komise pod vedením olomouckého kanovníka Františka Gianniniho za účasti několika děkanů a farářů, jakož i věhlasných lékařů a ranhojičů a na základě jejího vyšetřování byl 6. června 1734 obraz slavnostně prohlášen za milostný. Po tomto prohlášení úcta k Panně Marii Opavské dále rostla. Dnes je označen tento milostný obraz ná webových stránkách Opavské farnosti jako Panna Maria – Matka Milosrdenství v kostle sv. Vojtěcha. V jubilejním roce milosrdenství se k ní s důvěrou obracejí oči mnoha věřících. Také my se k ní můžeme s důvěrou utíkat ve svých každodenních modlitbách.

Foto na titulní straně:
Kostel sv. Vojtěcha
na Dolním náměstí v Opavě

Matka Milosrdenství

Panna Maria je Matka Boží. Dala Kristu pravou lidskou přirozenost, kterou on ve chvíli vtělení přijal.

Se vznešeným mateřstvím tělesným se úzce pojí duchovní mateřství Mariino. Duchovní Matkou církve je proto, že je Matkou Boha Vykupitele, s kterým úzce spolupracovala v díle vykoupení, aby se nám dostalo zrození pro nadpřirozený život.

Největší a pro nás nejdůležitější Boží vlastností je Boží milosrdenství, které se ve svrchované míře projevuje v podobě odpuštění, jež se všemu lidstvu nabízí pro výkupnou oběť Božího Syna, Syna Panny Marie.

Panna Maria se od počátečního poznávání Boha podřizovala jeho svaté vůli, ztotožňovala se s ní. Byla plná pokory před Bohem právě proto, že pokora je postojem pravdy a i sám Boží Syn je plný pokory vyvěrající z lásky k nám. V Mariině srdci našel takovou odezvu, že se za účasti Ducha svatého mohl v ní vtělit a spolu s ní mohlo začít dílo vykoupení - dílo Božího milosrdenství.

Panno Maria, sledujeme-li tvůj život na základě evangelních zpráv, vidíme tvůj postoj důvěry a spoléhání se na Boha ve všech okamžicích, které by se nám zdály nepřijatelné anebo bychom alespoň považovali za přirozené mít obavy a ptát se proč. Ty, Panno Maria, vše přijímáš a jdeš dál nejen z lásky k Bohu, ale přímo v Boží lásce, jejímž cílem je věčné společenství s námi všemi.

Panno Maria, jsi nejen obraz Boží lásky, ale ty jsi už její uskutečňování skrze svaté mateřství, v němž jsi pod křížem v odevzdání Janovi ustanovena i za moji matku. Stáváš se matkou nás všech, protože jsi se plně nasadila za naše vykoupení, přinesla pro ně nejvyšší oběť a tvé lidské srdce pro nás stále tluče. Jaký je to nesmírný dar, že s pomocí tebe, Matky, jejíž Božské mateřství dnes oslavujeme, může každý z nás dojít usmíření s tvým Prvorozeným a podílu v jeho království.

Jsi Matkou milosrdenství, kterému se ještě stále potřebujeme učit. Tajemství milosrdenství je v tom, že činí člověka šťastným. A Bůh nás chce mít šťastné! Chvalozpěv tvého Magnificat, Panno Maria, měli bychom si osvojit jako denní modlitbu i my, neboť v něm opěvuješ Boží milosrdenství. V tomto chvalozpěvu můžeme pokračovat také tím, že budeme vidět a děkovat za projevy Božího milosrdenství ve svém životě a kolem sebe. A také žít dle tvého příkladu, jak se o to snažili i mnozí svatí.

Obraťme se k Matce Boží starobylou a stále novou modlitbou Salve Regina (Zdrávas Královno), aby k nám nikdy nepřestávala obracet své milosrdné oči a učinila nás hodnými kontemplovat tvář milosrdenství, svého Syna Ježíše. Naše modlitba ať se rozšíří také na mnohé svaté a blahoslavené, kteří své životní poslání naplňovali milosrdenstvím. Zvláště mám na mysli velkou apoštolku milosrdenství, svatou Faustýnu Kowalskou, která byla povolána vstoupit do hlubin božského milosrdenství. Ať se za nás přimlouvá a vyprošuje nám, abychom žili a putovali ve stálém Božím odpuštění a neochvějné důvěře v jeho lásku.

Papež František

Panna Maria – Matka Milosrdenství v kostele sv. Vojtěcha v Opavě

Zdrávas Královno, Matko milosrdenství,

životě, sladkosti, a naděje naše, bu zdráva! K tobě voláme, vyhnaní synov Evy; k tobě vzdycháme, lkajíce a plačíc v tomto slzavém údolí. A proto, orodov nice naše, obrať k nám své milosrdn oči; a Ježíše, požehnaný plod život svého, nám po tomto putování uka ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladk Panno Maria.

Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko.

Aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních.

LITURGICKÁ ČTENÍ

2. neděle velikonoční - 3. dubna 2016

1. ČTENÍ - Sk 5, 12-16

Čtení ze Skutku apoštolů.

Apoštolové konali mnoho znamení a zázraků v lidu. Všichni se jednomyslně shromažďovali v Šalomounově podloubí. Z ostatních se k nim nikdo neodvažoval připojit, ale lidé o nich mluvili s velkou úctou. Stále rostl počet mužů i žen, kteří přijímali víru v Pána. Dokonce i na ulici vynášeli nemocné a kladli je na lehátka a na nosítka, aby, až půjde Petr okolo, alespoň jeho stín padl na někoho z nich. Také z okolních měst se sbíhalo do Jeruzaléma mnoho lidí a přinášeli nemocné i trápené nečistými duchy: a ti všichni byli uzdravováni.

2. ČTENÍ - Zj 1, 9-11a. 12-13. 17-19

Čtení z knihy Zjevení svatého Jana.

Já, Jan, váš bratr, účastník vašich soužení, Království i trpělivosti v Ježíši, dostal jsem se pro hlásání Božího slova a pro svědectví o Ježíšovi na ostrov, který se jmenuje Patmos. A jednou v den Páně jsem upadl do vytržení a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice: „Své zjevení napiš do knihy a pošli sedmi církevním obcím." Obrátil jsem se, abych se podíval po tom hlase, který ke mně mluvil. A když jsem se obrátil, uviděl jsem sedm zlatých svícnů a uprostřed těch svícnů postavu podobnou Synu člověka, oblečenou do řízy a přepásanou na prsou zlatým pásem. Když jsem ho uviděl, padl jsem mu k nohám jako mrtvý. On na mě položil pravici a řekl: „Nic se neboj! Já jsem První i Poslední, Živý. Byl jsem mrtev, a hle - jsem živ na věky věků a mám klíče od smrti a podsvětí. Napiš tedy své vidění: nynější i to, které přijde později."

EVANGELIUM - Jan 20,19-31

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!" Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás." Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou." Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Bliženeč, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!" On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím." Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!" Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku: a nebuď nevěřící, ale věřící." Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!" Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili." Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

3. neděle velikonoční - 10. dubna 2016

1.ČTENÍ - Sk 5, 27b-32. 40b-41

Čtení ze skutků apoštolů.

Velekněz začal apoštoly vyslýchat: „Přísně jsme vám přece zakázali, že v tom jménu už nesmíte učit. Přesto však Jeruzalém je plný toho vašeho učení a chcete na nás přivolat pomstu za krev onoho člověka." Ale Petr a ostatní apoštolové na to řekli: „Více je třeba poslouchat Boha, než lidi. Bůh našich otců vzkřísil Ježíše, když vy jste ho pověsili na dřevo a zabili. Ale Bůh ho povýšil po své pravici jako vůdce a spasitele, aby Izraeli dopřál obrácení a odpuštění hříchů. A my jsme svědky těchto událostí, stejně i Duch svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají." Dali pak apoštoly zbičovat a zakázali jim mluvit ve jménu Ježíšově. Pak je propustili. A oni odcházeli z velerady s radostí, že směli pro to jméno trpět příkoří.

2.ČTENÍ - Zj 5, 11-14

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, měl jsem vidění a uslyšel jsem hlas velkého množství andělů shromážděných kolem trůnu, bytostí a starců - bylo jich na miliony a stamiliony - a volali silným hlasem: „Beránek, který byl zabit, si zaslouží, aby přijal moc, bohatství, moudrost a sílu, čest, slávu i chválu!" A všechno tvorstvo na nebi, na zemi, v podsvětí i na moři, a vše, co je v nich, jsem slyšel volat: „Tomu, který sedí na trůně, i Beránkovi přísluší chvála, čest, sláva i moc na věčné věky!" Tu ony čtyři bytosti přidaly: „Amen!" a starci padli na tvář a poklonili se.

EVANGELIUM - Jan 21, 1-19

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš se znovu zjevil svým učedníkům, a to u Tiberiadského moře. Zjevil se takto: Byli pohromadě Šimon Petr, Tomáš zvaný Bliženeč, Natanael z galilejské Kány, synové Zebedeovi a ještě jiní dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: „Půjdu lovit ryby." Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou." Vyšli tedy a vstoupili na loď, ale tu noc nic nechytili. Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš se jich zeptal: „Dítky, nemáte něco k jídlu?" Odpověděli mu: „Nemáme." On jim řekl: „Hoďte síť na pravou stranu lodi, a najdete." Hodili ji tedy, a nemohli ji už ani utáhnout pro množství ryb. Tu onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „Pán je to!" Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil přes sebe svrchní šaty - byl totiž oblečen jen nalehko - a skočil do moře. Ostatní učedníci dojeli s lodí - nebyli od země daleko, jen tak asi dvě stě loket, a táhli síť s rybami. Když vystoupili na zem, viděli tam žhavé uhlí a na něm položenou rybu a vedle chléb. Ježíš jim řekl: „Přineste několik ryb, které jste právě chytili." Šimon Petr vystoupil a táhl na zem síť plnou velkých ryb, bylo jich stotřiapadesát. A přesto, že jich bylo tolik, síť se neprotrhla. Ježíš je vyzval: „Pojďte snídat!" Nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?" Věděli, že je to Pán. Ježíš přistoupil, vzal chléb a dal jim, stejně i rybu. To bylo už potřetí, co se Ježíš zjevil učedníkům po svém zmrtvýchvstání. Když posnídali, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mě více než tito?" Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji." Ježíš mu řekl: „Pas mé beránky." Podruhé se ho zeptal: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?" Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji." Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce." Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?" Petr se zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: „Miluješ mě?", a odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno - ty víš, že tě miluji." Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce. Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš." To řekl, aby naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech ho vyzval: „Následuj mě!"

4. neděle velikonoční - 17. dubna 2016

1.ČTENÍ - Sk 13, 14.43-52
Čtení ze Skutků apoštolů.

Pavel a Barnabáš šli z Perge a dostali se do Antiochie v Pisídii. Tam šli v sobotu do synagógy a posadili se. Přišlo za nimi hodně židů a pohanů, kteří ctili Boha. Pavel a Barnabáš s nimi rozmlouvali a povzbuzovali je, aby zůstali věrni Boží milosti. Následující sobotu se sešlo takřka celé město, aby si poslechlo Boží slovo. Když však židé viděli takové množství, naplnilo je to žárlivostí, odporovali Pavlovi, když mluvil, a vedli rouhavé řeči. Tu Pavel i Barnabáš jim řekli otevřeně: „Vám nejprve se mělo hlásat Boží slovo. Ale proto, že ho od sebe odmítáte a nepokládáte se za hodné věčného života, obracíme se k pohanům. Neboť tak nám to nařídil Pán: Určil jsem tě za světlo pohanům, abys byl spásou až na konec země.“ Když to uslyšeli pohané, radovali se a velebili slovo Páně. A přijali víru všichni, kdo byli určeni k věčnému životu. Tak se slovo Páně šířilo po celé té krajině. Židé však poštvali zbožné ženy z vyšších vrstev a přední muže města, vyvolali proti Pavlovi a Barnabášovi pronásledování a vyhnali je ze svého území. Oni si na svědectví proti nim setřásli prach z nohou a odešli do Ikónia. Učedníci však byli plní radosti a Ducha svatého.

2.ČTENÍ - Zj 7, 9.14b-17
Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, viděl jsem veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, oděni bílým rouchem, s palmami v rukou. A jeden ze starců mi řekl: „To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si do běla vyprali v Beránkově krvi. Proto jsou před Božím trůnem a ve dne v noci mu slouží v jeho chrámě. A ten, který sedí na trůně, se k nim sníží a bude s nimi bydlet. Už nikdy nebudou mít hlad ani žízeň, nebude už do nich pražit slunce ani jakýkoli jiný žár, protože Beránek, který je uprostřed před trůnem, bude je pást a vodit k pramenům živé vody. Bůh sám jim setře každou slzu z očí.“

EVANGELIUM - Jan 10, 27-30
Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl: „Moje ovce slyší můj hlas; já je znám a ony jdou za mnou. Já jim dávám věčný život. Nezahynou navěky a nikdo mi je nevyrve z rukou. Můj Otec, který mi je dal, je větší než všichni a z Otcových rukou je nemůže vyrvat nikdo. Já a Otec jedno jsme.“

5. neděle velikonoční - 24. dubna 2016

1.ČTENÍ - Sk 14, 21b-27
Čtení ze skutků apoštolů.

Pavel a Barnabáš se vrátili do Lystry, Ikónia a do Antiochie. Utvrzovali tam učedníky a povzbuzovali je, aby byli ve víře vytrvalí, protože do Božího království vejdeme jen tehdy, když hodně vytrpíme. V jednotlivých církevních obcích jim po modlitbě a postu ustanovili starší a poručili je Pánu, v kterého uvěřili. Potom prošli Pisídií do Pamfylie a hlásali slovo Páně v Perge. Pak odešli do Atálie. Odtamtud odpluli lodí do Antiochie, kde byli kdysi doporučeni milosti Boží k dílu, které řeď ukončili. Když tam přišli, svolali církevní obec a vypravovali, co všechno Bůh s nimi vykonal a jak otevřel bránu k víře pohanům.

2.ČTENÍ - Zj 21, 1-5a
Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, spatřil jsem nová nebesa a novou zemi - dřívější nebesa a dřívější země zmizely, ani moře už není. A uviděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha, bylo vystrojeno jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha. A uslyšel jsem od trůnu mohutný hlas: „Hle - Boží stan mezi lidmi! Bůh bude s nimi přebývat, oni budou jeho lidem, a on - Bůh s nimi - bude jejich Bohem. On jim setře každou slzu z očí, nebude už smrti ani zármutku, nářku ani bolesti už nebude, protože starý svět pominul.“ A ten, který seděl na trůně, řekl: „Hle - všechno tvořím nové!“

EVANGELIUM - Jan 13, 31-33a. 34-35
Slova svatého evangelia podle Jana.

Když Jidáš odešel, Ježíš řekl: „Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm. Je-li Bůh v něm oslaven, oslaví Bůh i jeho v sobě, a hned ho oslaví. Dítky, jen krátký čas jsem s vámi. Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.“

6. neděle velikonoční - 1. května 2016

1.ČTENÍ - Sk 15,1-2.22-29
Čtení ze Skutků apoštolů.

Někteří lidé přišli z Judska do Antiochie a poučovali bratry: „Nedáte-li se podle mojžíšského zvyku obřezat, nemůžete dojít spásy.“ Pavel a Barnabáš se však s nimi dostali do hádky a úporně se s nimi o to přeli. Bylo proto rozhodnuto, aby se kvůli této sporné otázce Pavel, Barnabáš a někteří z nich odebrali k apoštolům a starším do Jeruzaléma. Tehdy se apoštolové a starší spolu s celou církevní obcí rozhodli, že ze svého středu vyberou několik mužů a pošlou je s Pavlem a Barnabášem do Antiochie, totiž Judu, kterému říkali Barsabáš, a Silu – vedoucí muže mezi bratry. A po nich poslali toto psaní: „Apoštolové a starší posílají bratrský pozdrav bratrům v Antiochii, Sýrii a Kilíkii, obráceným z pohanství. Dověděli jsme se, že vás někteří lidé z našeho středu znepokojili a popletli svými řečmi, ačkoli k tomu nedostali od nás žádné pověření. My jsme se tedy jednomyslně rozhodli, že vybereme některé muže a pošleme je k vám zároveň s naším drahým Barnabášem a Pavlem, lidmi, kteří nasadili svůj život pro našeho Pána Ježíše Krista. A tak jsme vypravili Judu a Silu, aby vám to vyložili ještě ústně. Rozhodl totiž Duch svatý i my, že vám nemá být ukládáno žádné další břemeno kromě těchto nutných věcí: vyvarovat se toho, co bylo obětováno modlám, krve, masa z udušených zvířat a smilstva. Budete-li se těchto věcí chránit, jednáte správně. Buďte zdrávi.“

2.ČTENÍ - Zj 21,10-14.22-23
Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Anděl mě přenesl v duchu na velikou a vysokou horu a ukázal mi Svaté město, Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha a září Boží vznešeností. Jiskřilo jako nejvzácnější kámen, jako křišťálově průhledný jaspis. Mělo silné a vysoké hradby s dvanácti branami, na nich dvanáct andělů a jména nadepsaná na nich jsou jména dvanácti izraelských kmenů. Tři brány ležely k východu, tři brány k severu, tři brány k jihu a tři brány k západu. Městské hradby mají jako základ dvanáct kamenů a na nich dvanáct jmen dvanácti Beránkových apoštolů. Chrám jsem v něm však nespatřil, neboť Pán Bůh vševládný a Beránek - to je jeho chrám. A toto město nemá zapotřebí ani slunečního, ani měsíčního světla, protože ho ozařuje Boží velebnost. Jeho světlem je Beránek.

EVANGELIUM - Jan 14,23-29
Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat, a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mě nemiluje, nezachovává moje slova. A přece slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. To jsem k vám mluvil, dokud ještě zůstávám u vás. Ale Přímluvce Duch svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl já. Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí. Slyšeli jste, že jsem vám řekl: 'Odcházím' a 'zase k vám přijdu'. Kdybyste mě milovali, radovali byste se, že jdu k Otci, neboť Otec je větší než já. Řekl jsem vám to už teď, dříve než se to stane, abyste uvěřili, až se to stane.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. března 2016

Politické události

Zákon o referendu ve Sněmovně: Návrh osobně podpořil i prezident

Sněmovna by měla ještě tento měsíc projednat návrh zákona ministra pro lidská práva a legislativu Jiřího Dienstbiera (ČSSD) o celostátním referendu. Jednání poslanců se proto v pátek 11. zúčastnil i prezident Miloš Zeman, aby podpořil jeho schválení. Podle některých pravicových politiků je to populistický krok ze strany vlády a poslanci za TOP 09 na protest proti prezidentovi opustili sál.

Referendum by podle návrhu měl vyhlašovat prezident, pokud o to petici požádá nejméně čtvrt milionu lidí. Rozhodnutí by bylo platné, pokud by se zúčastnila alespoň čtvrtina všech oprávněných voličů a pro by byla nadpoloviční většina. Otázka by se nesměla týkat základních práv a svobod, státního rozpočtu, daní ani odvolání politiků či úředníků. Referendem by podle předlohy nebylo možné ani schvalovat zákony nebo hlasovat o vystoupení z Evropské unie.

Jelikož se jedná o ústavní zákon, musí pro něj hlasovat 120 z 200 poslanců a vládní koalice se 111 hlasy bude potřebovat podporu opozice. Zcela proti nejsou komunisté a hnutí Svoboda a přímá demokracie, lídři obou stran však mají částečné výhrady. Předseda Svobody a přímé demokracie Tomio Okamura prosazuje možnost referendem hlasovat o odvolání politiků, přijetí eura nebo o vystoupení Česka z EU. Zároveň kritizuje příliš vysoké kvorum nutné pro vyhlášení a platnost referenda, ačkoliv u volební účasti je o polovinu nižší než třeba na Slovensku či v Polsku. „Vláda dělá všechno, aby se vlk nažral a koza zůstala celá," cituje Okamuru web České televize.

I prezident měl v projevu některé výhrady, například proti tomu, že předmětem referenda nemůže být právní předpis. „Je to nesmysl, protože k čemu jinému by se měli občané vyjadřovat, než právě k otázkám, které mají být ztvárněny do podoby zákona," řekl. Zpřesnit by se podle něj měla i část týkající se neplatných podpisových archů.

Předsedové pravicových stran ODS a TOP 09 s návrhem nesouhlasí. Miroslav Kalousek (TOP 09) pro Českou televizi kritizoval nejen navrhovaný zákon, ale i postoj prezidenta. Poukázal na jeho prohlášení z roku 1992, kdy byl řadovým poslancem. „Tehdy varoval před referendem jako před velmi nebezpečným populismem," řekl Kalousek. „Bylo to v dobách, než se stal bezuzdným populistou."

Před čínským velvyslanectvím se rozzářily svíčky ze solidarity k Tibetu

Kolem 150 lidí se ve čtvrtek 10. března odpoledne sešlo před Velvyslanectvím Čínské lidové republiky v Praze, aby společně vyjádřili nesouhlas s politikou, kterou země uplatňuje vůči Tibetu. Účastníky oddělovali od ambasády policisté, demonstrace však měla poklidný průběh. Lidé na chodník před velvyslanectvím pokládali zapálené svíčky, ulicí zněla tibetská hymna a zástupem kolovala petice za jeho osvobození.

Happening organizovalo občanské sdružení Lungta, zabývající se humanitární pomocí pro Tibet. Na místě vlály desítky tibetských vlajek, k vidění byly plakáty Amnesty International, která rovněž opakovaně upozorňuje, že se v regionu porušují lidská práva. Účastníky podpořil osobně i ředitel její české pobočky Mark Martin. Demonstrace před čínskou ambasádou se konala v rámci mezinárodní kampaně Vlajka pro Tibet, doplnily ji další akce v republice.

Každoročně 10. března vyvěšují instituce po celém světě tibetskou vlajku jako vzpomínku na Tibeťany, kteří zahynuli při povstání v roce 1959. Čeští účastníci mají letos ale i jeden aktuální důvod k protestu. Praha se totiž chystá uzavřít spolupráci s Pekingem a čínský prezident Si Ťin-pching koncem března navštíví Českou republiku.

Tomáš Vrba z nadace Forum 2000 proto v projevu před velvyslanectvím obvinil politiky, že se pouze vymlouvají na kulturní rozdíly mezi Evropou a Čínou, a zdůraznil, že není možné upřednostňovat ekonomické zájmy státu před hájením lidských práv. Na pódiu vystoupil také Tashi Gyamtso, který z Tibetu ovládaného Čínou uprchl přes Himaláj. „Děkuji za sebe i ostatní Tibeťany za vaši solidaritu. Tibet je ve strachu, ale zároveň i v naději. Jsem velmi dojatý, že za ním stojíte," pronesl Gyamtso k zástupu a rozloučil se zvoláním: „Free Tibet!"

Organizátoři demonstrace vyzvali k zopakování akce a vyjádření nesouhlasu i při návštěvě čínského prezidenta v Praze: „Každý si může koupit tibetskou vlajku a dát čínskému prezidentovi najevo, jakou zemi to vlastně už tolik let okupuje."

Tibetská vlajka zavlála n českých radnicích už podvacá té, letos s rekordní účastí 75 měst či obcí, což je o 56 víc než loni. Přidala se i více ne stovka škol, včetně Univerzit Karlovy v Praze a brněnsk Masarykovy univerzity.

Země visegrádské čtyřky nejsou periferií Evropy, míní Karel Schwarzenberg

V úterý 15. března uplynul čtvrt století od vzniku vise grádské skupiny, aliance Čes ka, Slovenska, Polska a Ma ďarska. V Polském institutu v Praze se pár dnů před výročím uskutečnila debata na tém Střední Evropa jako věčná pe riferie? Česká a polská per spektiva, na které se hovořilo kořenech rozdělení Evropy n Západ a Východ a současnýc problémech střední Evropy Debaty se zúčastnili tři hosté historik a novinář Marek Ci chocki, sociolog a historik To masz Grosse (oba z Polska) výzkumný pracovník Ústav mezinárodních vztahů Micha Kořan. Mezi přítomnými byl bývalý předseda TOP 09 Kare Schwarzenberg.

Marek Cichocki předně zdů raznil, že nepsané rozdělen Evropy na Východ a Zápa není poválečnou záležitost nýbrž souvisí s rozdělením Polska na konci 18. století Problémy východní Evrop v době železné opony ješt zesílily, jde však o pozůstatel vztahů z přelomu 18. a 19 století, které se nezlepšily an s procesem evropské integrace „Ukazuje se, že východn rozšíření EU bylo pro západn Evropu chybou," prohlási Michal Kořan.

Podle Tomasze Grosseh jsou hnací silou Francie a Ně mecko. „Od nás se očekává, ž budeme přijímat řešení, kter byla navržena na Západě, např přerozdělování uprchlíků, na

něž střední Evropa nepřistoupila," uvedl. Grosse se rovněž domnívá, že problém periferií v rámci EU začal v roce 2008 s finanční krizí a následnou krizí eurozóny: „V době krize se ukázalo, že největší náklady ‚spolknе' právě periferie."

Do debaty několikrát vstoupil i bývalý ministr zahraničí Karel Schwarzenberg. Německo je podle něj příliš malé, aby dokázalo vést celou Evropu, a periferie je pro východní Evropu nesprávné označení. „Němci nemají schopnosti být lídrem," souhlasil s jeho výroky Marek Cichocki. Podle Michala Kořana pomohlo rozšíření EU „Německu stabilizovat eurozónu – rozšířil se trh, a tím pádem i možnosti investicí". Problémy vidí především v evropských stereotypech a tvrdí, že na úplně nové problémy používáme staré koncepty.

Evropská unie se dohodla s Tureckem na podmínkách řešení migrační krize

Lídři evropské osmadvacítky se sešli na pátečním summitu s tureckým premiérem Ahmetem Davutogluem, aby uzavřeli dohodu o vracení ilegálních migrantů. Podle plánu budou všichni imigranti bez nároku na azyl, kteří dorazí po nedělní půlnoci do Řecka, posláni zpět do Turecka. Tento krok však kritizuje Amnesty International, podle které tím Evropa porušuje své mezinárodní závazky.

Druhá strana smlouvy zavazuje Evropskou unii k přemístění migrantů s nárokem na azyl do členských zemí. Přednost budou mít především lidé, kteří se nepokusili sami překonat Egejské moře. EU by měla převzít z Turecka nanejvýš 72 tisíc syrských migrantů. Pokud tento systém nezabrání nelegální cestě do Řecka, dohoda se přehodnotí a následně pozastaví.

„Někdo by mohl říci, že taková dohoda není vyvážená a víc z ní profituje turecká strana, ale musíme postupně zavírat migrační toky... Všechny případné kritiky ujišťujeme, že celý proces bude v souladu s evropským a mezinárodním právem," vyjádřil se podle Českých novin.cz po skončení summitu slovenský premiér Robert Fico. Český premiér Bohuslav Sobotka reagoval na schválení dohody na Twitteru: „Dohoda s Tureckem schválena. Všichni nelegální migranti, kteří dorazí do Řecka z Turecka počínaje 20.3., budou vráceni zpět!"

Poslanecká sněmovna zaujala jiný postoj. V debatě o migrační krizi odmítla bezvízový styk s Tureckem a vyzývá k ochraně schengenského prostoru. Naopak Amnesty International pokládá dohodu za „historickou ránu lidským právům".

Premiér Sobotka chtěl přispět k propuštění Savčenkové. Zatím neúspěšně

Ruský soud poslal ukrajinskou pilotku Nadiju Savčenkovou na 22 let do vězení. Za její propuštění se zasazuje Kyjev i představitelé západní demokracie. Obhájci považují proces za politicky motivovaný a zinscenovaný, píše reportér České televize Miroslav Karas. Rusko jí klade za vinu vstup na jeho území a zabití dvou ruských novinářů dělostřeleckou palbou.

Na stranu Savčenkové se přikláněji lídři evropských států, jedním z nejhlasitějších je český premiér Bohuslav Sobotka. „Byl bych rád, kdybychom v závěrech Evropské rady mohli také zmínit nutnost propuštění ukrajinské pilotky," prohlásil podle Hospodářských novin před summitem. S návrhem programu však neuspěl. Ministr zahraničí Lubomír Zaorálek označil případ za „odporný a prefabrikovaný", píše Týden.

Savčenková si je podle informací vědoma české podpory, úřady před konáním soudu vyzvala, aby pustily do sálu české novináře. „Pryč s ruskými kamerami, pusťte Čechy," citoval její slova obhájce Savčenkové. Kamery ČT i přesto zůstaly za zavřenými dveřmi.

Savčenková se spoléhá na podporu evropských lídrů a Kyjeva. Její odsouzení ji ale paradoxně může přiblížit ke svobodě, jelikož politická vyjednávání o jejím propuštění jsou možná až po ukončení procesu. I proto se vůči rozsudku neodvolala. „Jsem připraven předat Rusku dva ruské vojáky, zadržené na našem území kvůli účasti v ozbrojené agresi proti Ukrajině," oznámil ukrajinský prezident Porošenko. Připomněl také, že prezident Putin její propuštění slíbil při jednání s německou kancléřkou a francouzským prezidentem.

Samotný soud Savčenková ani její obhájci nebrali příliš vážně. Ke čtení rozsudku, které trvalo celých 10 hodin a při jehož průběhu museli přítomní stát, se obviněná vyjádřila ke svým sympatizantům: „Děkuji, že jste mě přijeli podpořit, a předem se omlouvám vašim nohám. Jenom já tu můžu sedět. Já vlastně už můžu všechno," píší Hospodářské noviny. Její obhájci si podle svědectví Miroslava Karase četli časopis. Oproti původním 23 rokům jí byl vyměřen trest o rok kratší. Odsouzená oznámila, že v den nástupu do vězení znovu zahájí suchou hladovku, kterou na svůj případ upozornila už v minulosti. Za urychlení vývoje celé kauzy se přimlouvají lékaři s odkazem na pilotčin zdravotní stav.

Ze Slovenska

Parlamentní volby na Slovensku: Vítěz Fico ztratil většinu, uspěla radikální pravice

Volby, které se uskutečnily v sobotu 5. března, přinesly mnohá překvapení. V Národní radě Slovenské republiky nakonec usednou zástupci osmi politických stran. Dlouhodobě nejpopulárnější Směr-SD (sociální demokracie) premiéra Roberta Fica získal necelých 29 % hlasů, a má tedy nárok na 49 křesel ze 150. Fico byl však zklamán – průzkumy mu předpovídaly o 4-5 % příznivější výsledek a například v posledních parlamentních volbách obdržela jeho strana 83 mandátů.

Druhá skončila liberální Svoboda a solidarita s 12 % hlasů, pravděpodobně také proto, že se úzce vymezovala právě proti Směru-SD. Na třetím místě je pak uskupení Obyčejní lidé a nezávislé osobnosti (11,4 % hlasů), o čtvrtou a pátou pozici se dělí pravice – Slovenská národní strana (8,6 %) a Lidová strana Naše Slovensko (8 %). SNS se v roce 2012 do parlamentu nedostala a je první stranou, které se podařil návrat. Uspěla i maďarsko-slovenská strana Most-Híd (6,6 %), radikálně pravicové hnutí Borise Kollára Jsme rodina (6,5 %) a průzkumy přeceňovaná Síť (5,5 %).

Poprvé v historii se do NRSR nedostalo tradiční Křesťanskodemokratické hnutí. Těsně pod pětiprocentní hranicí skončila také Strana maďarské komunity. Naprostého propadu se dočkala Slovenská demokratická a křesťanská unie – Demokratická strana, v minulosti spjatá s někdejším

premiérem Mikulášem Dzurindou.

Úspěch Lidové strany Naše Slovensko a jejího hlavního představitele Mariana Kotleby, župana Banskobystrického kraje, je považován za kontroverzní. Kotleba se vyjadřuje ostře proti imigrantům i Romům, je proti členství země v NATO a netají se ani sympatiemi k prohitlerovskému Slovenskému státu. Jeho stranu označil ministr zahraničí Miroslav Lajčák za neonacistickou.

Celkem volilo asi 2,2 milionu Slováků, volební účast tak dosáhla téměř 60 %. Robert Fico i přes nepříznivou situaci slibuje, že se pokusí sestavit koalici, ačkoli to podle jeho slov bude obtížné. Slovenská média přistupují k výsledkům voleb ještě pesimističtěji – hrozí podle nich ústavní krize a za řešení považují předčasné volby či sestavení úřednické vlády, která by od 1. července vedla slovenské předsednictví v Radě EU.

Slovenským premiérem zůstane Fico. Koalici utvoří Směr-SD, SNS, Most-Híd a Sieť

Téměř osm hodin jednali za zavřenými dveřmi. Pak Robert Fico, předseda strany Směr – sociální demokracie, předstoupil před novináře a prohlásil: „Dohodli jsme se na programových prioritách." V úterý 15. března, krátce po deváté hodině večerní, tak oznámil rodící se dohodu o budoucí slovenské vládě. V jejím čele by měl znovu stát, nyní však bude muset vládnout s koaličními partnery: Slovenskou národní stranou a formacemi Most-Híd a Sieť.

Pro možnou budoucí koalici bylo klíčové rozhodnutí víkendového kongresu SNS, která dala přednost Směru před možnou spoluprací pravicových stran. „Pokud nebude úspěšné první kolo jednání o sestavování vlády, SNS bude kontaktovat kancelář prezidenta s tím, že upřednostní vládu odborníků. Má slova můžete chápat jako definitivní ne hybridům a chaosům," citoval předsedu Andreje Danka server iHned.cz.

„V tomto okamžiku je šance na vznik slušné pravicové vlády mimořádně nízká. Pro nynějšek máme za to, že Robert Fico svého pověření využije a vládu představí," reagoval Richard Sulík, šéf nejsilnější pravicové strany Svoboda a solidarita, který také o koalici neoficiálně vyjednával.

Po rozhodnutí SNS se k Ficovi přiklonila i strana Most-Híd, která hájí zájmy početné maďarské menšiny. Její předseda Béla Bugár před volbami jednání se Směrem odmítal, po kongresu SNS však považoval pravicovou koalici za mrtvou. „Byli jsme připraveni podpořit vznik stabilní pravicové vlády i za předpokladu, že jsme měli vůči některým koaličním partnerům vážné výhrady, po sněmu Slovenské národní strany a přijetí rozhodnutí je ale jasné, že pravicová vláda nemůže na Slovensku vzniknout," řekl ke svému rozhodnutí Bugár. Podobně se zachovala strana Sieť, která se před volbami profilovala jako největší vyzyvatel dosavadní Ficovy jednobarevné vlády.

Podle volebních výsledků by taková koalice měla v 150 členné Národní radě většinu 85 hlasů. Je však možné, že ji někteří z poslanců nepodpoří. Zatím by k takovému kroku přistoupil jeden poslanec za Most-Híd a tři z deseti poslanců Sítě, včetně místopředsedkyně Kataríny Macháčkové. V reakci na protesty adresoval předseda Sítě Radoslav Procházka spolustraníkům dopis, kde hovoří o rodící se koalici jako o „sňatku z rozumu s možností prosadit podstatu programu".

Do Národní rady Slovenské republiky se dostalo osm stran, opět vyhrál Směr-SD Roberta Fica, ale po čtyřletém vládnutí ztratil více než 15 % hlasů. Prezident Andrej Kiska ho pověřil sestavováním nové vlády a vzhledem k vývoji jednání se nejspíš premiérem stane už potřetí.

Ekonomika

Stručně z ekonomiky: Rekordy ve Škodě Auto a u hypoték, Čapí hnízdo projednala Sněmovna

* Škoda Auto vykázala loni rekordní zisk. Za rok 2015 vydělala 19,1 miliardy korun, což je nárůst o 6,5 %. Celkově dodala zákazníkům 1 055 500 vozů, meziročně o 1,8 % více. Vyšší prodeje zaznamenala hlavně v západní Evropě a Číně. Člen představenstva zodpovědný za lidské zdroje Bohdan Wojnar podle iDnes.cz uvedl, že se automobilka chystá přijmout až dva tisíce nových zaměstnanců, aby rozšířila výrobu o nový vůz třídy SUV.

* Průměrná sazba u hypoték klesla až na 2,02 %. Nový rekord zaznamenala statistika společnosti Fincentrum Hypoindex, která vychází ze skutečných hodnot u nově sjednaných smluv. Stalo se tak díky snížení úvěru pod 2 % u Hypoteční banky, České spořitelny a Komerční banky. Zájem o hypotéky roste nejen díky výhodné sazbě, ale také kvůli zvýšení cen nemovitostí až o 8 % za posledních 12 měsíců, uvedl server Aktuálně.cz 16. března. Sazba u hypoték může během března klesnout i pod 2 %.

* Ve středu 23. března se na popud opozice uskutečnila mimořádná schůze Poslanecké sněmovny kvůli kauze Čap hnízdo. ODS a TOP 09 se do mnívají, že koncern Agrofer současného vicepremiéra An dreje Babiše v letech 2009 a 2014 zneužil dotace. Tehdy s o 50 milionů ucházela firma která se formou anonymníc akcií vyčlenila z Agroferti jenž by na dotaci nárok neměl a v jejím čele stáli mimo jiné Babišovi příbuzní. Vicepremi ér podvod odmítá, ovšem ně která jeho vyjádření jsou v rozporu s těmi předchozím Případ prověřuje česká polici i Evropský úřad pro boj prot podvodům OLAF.

Kurzovní lístek 30. 3. 2016 (středa)

EUR, 1 .....27.07
Kanada, 1 .....18.35
USA, 1 .....23.896

Kultura

Kobry a užovky ovládly Českého lva

Celkem šest křišťálových so šek si ze sobotního předáván cen České filmové a televizn akademie odnesl film Kobry a užovky. Tři prestižní oceněn získala pohádka Sedmero kr kavců a po dvou Českých lvech obdržely filmy Ztracen v Mnichově a Schmitke. Slav nostní předávání přenášené Českou televizí z pražského Rudolfina moderovala Lucie Výborná.

Snímek Jana Prušinovského Kobry a užovky s nominacemi do dvanácti kategorií, zvítězil v polovině z nich. Kromě nejlepšího filmu a režie získal pro bratry Matěje a Kryštofa Hádkovy ceny za nejlepší mužský výkon v hlavní a vedlejší roli. Cenu za nejlepší ženský výkon ve vedlejší roli si odnesla Lucie Žáčková. Poslední ze šesti sošek připadla Petru Koblovskému za kameru.

Favorit večera, film Ztracení v Mnichově, nakonec proměnil jen dvě z patnácti nominací.

Lva si odnesli Vladimír Barák za střih a Petr Zelenka za scénář.

Cenu získala i Alena Mihulová za hlavní roli ve snímku Domáci péče, kde hrála po boku Bolka Polívky.

Pohádka Alice Nellis Sedmero krkavců zaujala akademiky zejména po vizuální stránce. Českého lva obdrželi Kateřina Štefková za kostýmy, Juraj Steiner za masky a duo Ondřeje Maška a Petera Čaneckého za scénografii.

Zážitkem pro divákovo ucho je podle akademie česko-německá komedie režiséra Štěpána Altrichtera Schmitke. Do Německa zamířil Český lev za zvuk pro Christopha de la Chevallerieho a za hudbu pro Johannese Repku.

Nejlepším dokumentem uplynulého roku je snímek Opři žebřík o nebe, režírovaný Janou Ševčíkovou.

Ocenění letos předávali čeští vědci, cenu za mimořádný přínos české kinematografii však předaly kameramanovi Stanislavu Milotovi herečky Magda a Emília Vášáryovy. „Myslel jsem, že to bude dřív, ale trvalo to pětačtyřicet let," rozesmál při své děkovné řeči kameraman Spalovače mrtvol publikum.

Nově se v rámci 23. ročníku udílely ceny za televizní tvorbu. Kategorii nejlepší film nebo minisérie vyhrály Americké dopisy, nejlepším dramatickým televizním seriálem roku 2015 se stal Mamon. Křišťálovou sošku získal i dokument Filmová lázeň. Marek Daniel, známý jako Tonda Blaník z Kanceláře Blaník, zvítězil v kategorii významný počin v oblasti audiovize.

Zdeněk Svěrák a Jaroslav Uhlíř dostali od Supraphonu diamantovou desku

Jubilejní desky oceňující padesát let spolupráce Zdeňka Svěráka a Jaroslava Uhlíře s hudebním vydavatelstvím Supraphon předala ve čtvrtek tvůrcům jeho ředitelka Iva Milerová. U příležitosti Svěrákových osmdesátin, které připadají na 28. března, Supraphon představil audiokniżní komplet osmi CD Povídky a Nové povídky a zvláštní set CD+DVD Operky.

„Jubilejní diamantovou deskou jsme chtěli ocenit vynikající spolupráci s panem Svěrákem, který už před padesáti lety napsal první text k písničce vydané Supraphonem. Je nám ctí být součástí jeho tvůrčího světa, spolupráce s ním je jedinečná," uvedla Milerová. Diamantovou desku za dlouholetou spolupráci s vydavatelstvím dostal i jeho kolega Uhlíř.

Autorská dvojice při té příležitosti pokřtila komplet osmi disků s povídkami Zdeňka Svěráka. Četbu tří z nich svěřil herečkám Libuši Šafránkové a Daniele Kolářové, protože jsou vyprávěny z pohledu žen. Ostatní povídky, které dříve vyšly i knižně, načetl sám autor, a to v nepozměněné podobě. Četbu doprovází hudba Jaroslava Uhlíře.

Set CD a DVD Operky z televizního cyklu Hodina zpěvu obsahuje zhudebněné pohádky Šípková Růženka, Červená Karkulka, O Budulínkovi a O dvanácti měsíčkách. „Pro pořad jsme museli vždy udělat osm písní. Jednou jsme si řekli, že bychom udělali něco většího. A protože na muzikál si ani jeden netroufneme, dostal jsem nápad zhudebnit notoricky známé pohádky," vysvětlil vznik Operek Svěrák. Kromě zhudebněných pohádek Svěrák píše písňové texty, je autorem her pro Divadlo Járy Cimrmana a filmových scénářů (například Kolja, Obecná škola, Tři veteráni). Spolu s Jaroslavem Uhlířem vydali 18 písňových alb pro děti, k nejznámějším patří Hodina zpěvu nebo Písničky o zvířatech. Autoři vidí tajemství úspěchu mimo jiné i v tom, že jejich dětské písně nevadí ani dospělým.

Česko se už po čtvrté připojilo ke Světovému dni vyprávění. Letos i ve znakovém jazyce

V pražském centru Langhans ve Vodičkově ulici se 20. března konal festival StorySlam zaměřený na vyprávění příběhů před publikem. Na jeho přípravě se podílelo několik neziskových organizací v čele s Člověkem v tísni a centrem pozornosti se letos stali lidé, kteří s námi sdílejí národnost, jazyk však nikoli – mají svůj jazyk znakový. V rámci festivalu se uskutečnily workshopy, profesionální vystoupení a večer také amatérská soutěž ve vyprávění.

„Lidé si vyprávěli od pradávna a vždycky tomu tak bude," řekla při propagaci akce dramaturgyně festivalu a předsedkyně spolku Storytelling Barbora Schneiderová. Mnohem dříve, než lidé dokázali zaznamenávat obraz, zvuk i psané slovo, předávali si informace pomocí mluveného slova. Vyprávěli si příběhy, které putovaly časem i prostorem a překonávaly generace i kontinenty. Dnes vyprávění ustupuje do pozadí.

Právě proto byl více než před deseti lety vyhlášen na 20. březen Světový den vyprávění. Již od roku 2001 se v tento den vyprávějí příběhy na mnoha místech v mnoha jazycích a po čtvrté se ho zúčastnila také Česká republika. Festival Story Slam měl letos speciální poslání – poukázat na vyprávění beze slov. Neslyšící mají také své příběhy a velmi rádi se o ně na festivalu podělili. Vedle Člověka v tísni se tedy letos na organizaci podílely také Deaf Friendly, skupina překladatelů a tlumočníků do českého znakového jazyka, a spolek Storytelling, který se soustavně zabývá obnovením tradice mluveného vyprávění v Česku.

Vedle mnoha workshopů se slyšícími i neslyšícími vypravěči a vystoupení profesionálních „storytellerů" se mohli zájemci přihlásit do soutěže StorySlam, která spočívala v pětiminutovém vypravování před publikem na předem dané téma. Pro letošek jím byly silné ženy. Se svými příběhy o ženách historie i každodenního života vystoupilo několik desítek soutěžících, kteří se utkali o místo nejpoutavějšího vypravěče dne. Lektorem a hlavním hostem festivalu byl jako každý rok známý vypravěč Martin Hak.

Sport

Stručně ze sportu

* Biatlonistka Gabriela Soukalová vybojovala svůj první velký křišťálový glóbus za celkové vítězství ve Světovém poháru. Zajistila si ho čtvrtým místem v sobotním stíhacím závodě. Od sezony 1989/1990, kdy SP vyhrála Jiřina Adamičková, jde o první umístění na stupni vítězství pro českou biatlonistku.

* Čeští atleti přivezli z halového mistrovství světa v americkém Portlandu dvě medaile. Pavel Maslák obhájil v noci na neděli zlato v závodě na 400 metrů, Jakub Holuša doběhl na patnáctistovce po výborném finiši druhý. Jakub Kudlička skončil ve skoku o tyči na děleném čtvrtém místě, Adam Helcelet byl mezi sedmibojaři pátý.

* Brankář londýnského Arsenalu Petr Čech už posedmé zvítězil v anketě Fotbalista roku. Trenérem roku se stal pošesté v řadě Pavel Vrba.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Změny v Komisi biskupských konferencí zemí EU

Evropští biskupové sdružení v Komisi biskupských konferencí zemí EU (COMECE) zvolili 4. března 2016 dva nové místopředsedy a generálního sekretáře. Novými místopředsedy, kteří doplní dva stávající, se stali biskup Czeslaw Kozon z Kodaně a biskup Rimantas Norvila z Vilkaviškisu (Litva). Za generálního sekretáře s tříletým mandátem zvolili biskupové dominikána Oliviera Poquillona z konventu sv. Petra Mučedníka ve Štrasburku. Do funkce nastoupí během příštích měsíců. Olivier Poquillon se narodil v roce 1966 v Paříži. Vystudoval veřejné a mezinárodní právo a katolickou teologii. Na kněze byl vysvěcen v roce 2001. Působil jako odborník ve stálé misi Svatého Stolce u Rady Evropy a stálý delegát dominikánského řádu v OSN v Ženevě. Jako vojenský kaplan působil také v Bosně a Hercegovině a v Čadu. V letech 2003-2004 vyučoval na univerzitě v irácké Mosulu. Komise biskupských konferencí EU (COMECE) je tvořena zástupci biskupů z evropské osmadvacítky. V souladu se svým posláním monitoruje politické procesy EU v oblastech, které se dotýkají života církve. Sekretariát COMECE sídlí v Bruselu. Českou biskupskou konferenci zastupuje královéhradecký biskup Jan Vokál. Více informací naleznete na internetových stránkách COMECE.

Matka Tereza bude svatořečena 4. září

Matka Tereza z Kalkaty bude svatořečena 4. září 2016. Dekret pro její kanonizaci 15.března podepsal papež František. Jak uvádí deník Vatican Insider, obřad proběhne ve Vatikánu a nikoliv v Indii, jak žádali tamější biskupové. Papež také podepsal dekrety pro svatořečení mexického laika a mučedníka Josefa Sancheze de Rio, který byl zabit v roce 1928 v pouhých 14 letech, dále polského řeholníka Stanisława Papczyńského, švédské řeholnice Marie Alžběty Hesselbladové a argentinského kněze Josefa Gabriela del Rosario Brochero. Poslední jmenovaný je zvlášť blízký papeži Františkovi. V poselství k jeho blahořečení v roce 2013 jej František označil jako *„průkopníka vycházejícího na geografické i existenciální periferie, aby zde všem lidem přinášel lásku a Boží milosrdenství"*. Matka Tereza bude svatořečena 4. září 2016, kanonizace ostatních světců proběhne 5. června a 16. října 2016.

Matka Tereza, vlastním jménem Agnese Bojaxhiuová, se narodila 26. srpna 1910 ve Skopje v albánské oblasti Kosovo. V 18 letech odešla do kláštera Kongregace naší Paní z Loreta v irském Dublinu, kde byla přijata jako postulantka a přijala jméno Tereza podle své patronky sv. Terezie z Lisieux. Po šesti týdnech odjela do Indie, kde po noviciátu složila věčné řeholní sliby a začala učit na střední škole v Kalkatě. V roce 1946 pocítila povolání ke službě nejchudším lidem. Povolení k založení náboženského institutu Misionářek Lásky pro arcidiecézi Kalkata obdržela Matka Tereza až v roce 1950. Během 50. a 60. let se činnost Misionářek Lásky šířila nejen v Kalkatě, ale i po celé Indii. Roku 1965 uznal papež Pavel VI. Misionářky Lásky za kongregaci papežského práva. V roce 1979 obdržela Matka Tereza v Oslu Nobelovu cenu míru. I přes vážné zdravotní problémy cestovala v 80. a 90. letech po celém světě, ab otevírala nové řeholní domy a přijímala sliby řeholnic sv kongregace. Zemřela 5. září 1997 v Kalkatě, kde je také pohř bena. Na jejím jednoduchém hrobě je napsaný verš z Janov evangelia: „Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás. Československo navštívila Matka Tereza poprvé ještě z komunistického režimu 9. listopadu 1984, kdy se s ní veřejno mohla setkat v kostele sv. Ignáce v Praze 2. Podruhé přijela květnu 1990. Za blahoslavenou byla Matka Tereza prohlášen v Římě 19. října 2003.

24. březen je dnem modliteb a postu za zabité misionáře

Toto datum je výroční den zavraždění salvadorského arcibiskup Oscara Romera, který byl vloni blahořečen. Oscar Romero, kte se stavěl na stranu tamějších chudých, byl zavražděn v San Sa vadoru při slavení mše svaté. Právě datum jeho smrti – 24. bře na 1980 – bylo následně mladými lidmi z Papežských misijní děl zvoleno k připomínce Dne modliteb a postu za zabité misi náře. Každoročně vydává agentura Fides seznam pastoračních pracovníků, kteří byli za poslední rok násilně připraveni o živ V loňském roce se jednalo o 22 osob, tedy o čtyři méně než roce 2014. Již sedmý rok po sobě je oblastí s největším počte zabitých pastoračních pracovníků Latinská Amerika. Za posle ních patnáct let (2000-2015) bylo ve světě usmrceno celkem 3 církevních pracovníků, včetně pěti biskupů. V roce 2015 přiš ve své službě násilně o život 13 kněží, 4 řádové sestry a 5 laik Podrobnější informace (přehled podle kontinentů a okolno smrti) zabitých misionářů naleznete na stránkách Papežský misijních děl. Tento seznam je však jen malou částí dlouhé seznamu dalších neznámých lidí, těch, kteří v mnoha koute světa trpí, a dokonce i platí svými životy za víru v Krista.

V posledních měsících přišly v Jemenu o život čtyři sest Matky Terezy společně s více než desítkou laiků. *„To js mučedníci dneška!"* komentoval tuto událost papež Františe *„Neobjevují se na obálkách časopisů, nejsou tématem zprav dajství. Prolévají svoji krev za církev. Jsou to oběti těch, k tento útok spáchali, jakož i lhostejnosti, oné globalizace lh stejnosti, která se nestará. Matka Tereza ať doprovodí do ra tyto své mučednické dcery lásky a přimlouvá se za pokoj posvátnou úctu k lidskému životu."* Kaplan čtyřech zavra děných sester, salesiánský kněz Tom Uzhunnalil, byl unese *„S velkou bolestí a velkými obavami sledujeme, co se moh stát s naším spolubratrem Tomem,"* uvedl v krátkém vid hlavní představený salesiánů Ángel Fernández Artime. So časně vyzval k intenzivní modlitbě za záchranu kněze, zejmé na *„Zelený čtvrtek večer, kdy doprovázíme Pána Ježíše v bole a samotě v Getsemanské zahradě"*.

Indický katolický kněz Otec Tom Uzhunnalil (56 let) b unesen teroristy ISIS (Islámský stát) při útoku na starobin v Adenu v jižním Jemenu 4.března. Teroristé proklamovali, ho veřejně ukřižují na Velký pátek. Informoval o tom Christo kardinál Schönborn, vídeňský arcibiskup. Zda k ukřižování sk tečně došlo není dosud potvrzeno.

Podle zpráv České biskupské konferen

Jedině Boží milosrdenství nás může zachránit

Velikonoční poselství Urbi et Orbi papeže Františka

Na Velikonoční neděli 27. března 2016 dopoledne na Svatopetrském náměstí sloužil Svatý otec mši sv. ze slavnosti Zmrtvýchvstání Páně.

Po skončení bohoslužby se papež odebral do lodžie vatikánské baziliky, odkud oslovil 70 tisíc lidí, shromážděných na Svatopetrském náměstí. Mottem letošního velikonočního poselství byl verš ze 135 Žalmu: „Oslavujte Pána, neboť je dobrý, Jeho milosrdenství trvá na věky," po jehož citaci papež František řekl:

Drazí bratři a sestry, požehnané Velikonoce!

Ježíš Kristus, vtělené Boží milosrdenství, z lásky zemřel na kříži a z lásky vstal z mrtvých. Proto dnes voláme: Ježíš je Pán!

Jeho Vzkříšení plně uskutečňuje proroctví Žalmu: Boží milosrdenství trvá na věky, Jeho láska je věčná, nikdy neumírá. Můžeme v Něho naprosto důvěřovat, a vzdáme Mu díky, protože pro nás sestoupil až na dno propasti.

Tváří v tvář duchovním a morálním propadlinám lidstva, tváří v tvář prázdnotám, které se otevírají v srdcích a způsobují nenávist a smrt, jedině nekonečné milosrdenství nám může dát spásu. Jedině Bůh může svou láskou zaplnit tyto prázdnoty, tyto propasti a umožnit nám nepropadnout se, nýbrž společně kráčet dál do země svobody a života.

Radostná zvěst Velikonoc - ukřižovaný Ježíš není tady, byl vzkříšen (srov. Mt 28,5-6) - nám skýtá útěšnou jistotu, že propast smrti byla překročena a tak byly poraženy zármutek, nářek a bolest (srov. Zj 21,4). Pán, který opustil svoje učedníky a nesl tíhu nespravedlivého odsouzení a hanbu bídné smrti, nám nyní dává účast na svém nesmrtelném životě, propůjčuje nám shovívavý a soucitný pohled na hladové, žíznící, cizince, vězněné, marginalizované, skartované, na oběti útisku a násilí. Svět je plný lidí, kteří trpí na těle i na duchu, zatímco novinové zprávy jsou plné krutých deliktů, ke kterým nezřídka dochází mezi domácími stěnami, a ozbrojených konfliktů, které v širokém měřítku podrobují celé národy nevýslovným zkouškám.

Vzkříšený Kristus ať ukáže stezky naděje drahé Sýrii, zemi trýzněné dlouhým konfliktem, který je doprovázen skličujícím průvodem zmaru, smrti, pohrdání humanitárním právem a rozkladem občanského soužití. Moci vzkříšeného Pána svěřujeme probíhající jednání, aby v dobré vůli a spolupráci všech bylo možné sklízet plody pokoje a zahájit výstavbu bratrské společnosti, respektující důstojnost a práva všech občanů. Poselství života, které znělo z úst anděla před odvaleným kamenem, ať přemůže zatvrzelost srdcí a prosadí plodné setkání národů a kultur v ostatních zónách Středomoří a Blízkého východu, zejména v Iráku, Jemenu a Libyi.

Obraz nového člověka, který se skvěje v Kristově tváři, ať podpoří ve Svaté zemi soužití mezi Izraelci a Palestinci, jakož i trpělivou ochotu a každodenní nasazení při budování základů spravedlivého a trvalého míru za pomoci přímých a upřímných jednání. Pán života ať provází také úsilí směřující k dosažení definitivního vyřešení války na Ukrajině, a inspiruje a podpoří také iniciativy humanitární pomoci, včetně propuštění zajatců.

Pán Ježíš, náš pokoj (srov. Ef 2,14), který zmrtvýchvstáním přemohl zlo a hřích, ať podnítí o těchto Velikonočních svátcích naši blízkost obětem terorismu, slepého a krutého násilí, které nepřestává prolévat nevinnou krev v různých částech světa, jako při nedávných atentátech v Belgii, Turecku, Nigérii, Čadu, Kamerunu, Pobřeží slonoviny a Iráku; ať přivede ke zdárnému výsledku zárodky naděje a mírové perspektivy v Africe, mám na mysli zvláště Burundi, Mozambik, Demokratickou republiku Kongo a Jižní Súdán, poznamenané politickým a sociálním napětím.

Bůh zvítězil zbraněmi lásky nad sobectvím a smrtí; Jeho Syn Ježíš je branou milosrdenství otevřenou dokořán všem. Jeho velikonoční poselství ať se stále více odráží na venezuelském lidu v jeho svízelných životních podmínkách i na těch, kdo mají v rukou osudy této země, aby bylo možné pracovat pro obecné blaho hledáním prostorů k dialogu a spolupráci se všemi. Všude ať se prosazuje kultura setkávání, spravedlnost a vzájemný respekt, které jedině mohou zaručit duchovní i materiální blahobyt občanů.

Vzkříšený Kristus, zvěst života určená celému lidstvu, prostupuje staletími a vybízí nás, abychom nezapomínali na putující muže a ženy, kteří hledají lepší budoucnost, na stále početnější zástupy migrantů a uprchlíků, mezi nimiž je mnoho dětí a kteří jsou na útěku před válkou, hladem, chudobou a sociální nespravedlností. Tito naši bratři a sestry potkávají na svojí cestě příliš často smrt nebo odmítnutí ze strany těch, kdo by jim mohli nabídnout útočiště a pomoc. Kéž příští Světový humanitární summit neopomene učinit středem člověka a jeho důstojnost a vypracuje politická řešení, která nabídnou pomoc a ochranu obětem konfliktů a jiných krizí, zvláště těm nejzranitelnějším a těm, kdo jsou pronásledováni z etnických a náboženských důvodů.

V tento slavný den „raduj se i ty, země, zalitá tak oslnivou září" (Velikonoční chvalozpěv – Exsultet), ale přece tak trýzněná a opovrhovaná nenasytným vykořisťováním, které mění přírodní rovnováhu. Myslím zvláště na oblasti postižené účinky klimatických změn, které nezřídka vyvolávají sucho nebo ničivé záplavy a následnou potravinovou krizi v různých částech světa.

Spolu s našimi bratry a sestrami pronásledovanými pro víru a pro jejich věrnost Kristovu jménu a tváří v tvář zlu, které má v životě mnoha lidí zdánlivě navrch, slyšme opět útěšná Pánova slova: „Nemějte strach! Já jsem přemohl svět!" (Jan 16,33). Dnešek září tímto vítězstvím, protože Kristus zlomil moc smrti a svým vzkříšením dal zazářit životu a nesmrtelnosti (srov. 2 Tim 1,10). „On nám dal přejít z otroctví ke svobodě, ze zármutku k radosti, ze smutku ke svátku, z temnot ke světlu, z otroctví k vykoupení. Proto Mu říkejme: Aleluja!" (Meliton ze Sard, Velikonoční homilie).

Všem, kteří v našich společnostech ztratili veškerou naději a chuť k životu, nemohoucím starým lidem, kteří cítí, že jim ubývá sil, mladým, kterým chybí budoucnost, všem znovu adresuji slova Zmrtvýchvstalého: „Hle – všechno tvořím nové!... Tomu, kdo žízní, dám pít z pramene živé vody zadarmo" (Zj 21,5-6). Toto ubezpečující Ježíšovo poselství ať každému z nás pomůže začít s větší odvahou a nadějí budovat cesty smíření s Bohem a s bratry. Máme toho velice zapotřebí.

Podle zpráv Rádia Vatikán

Vyjděme s Kristem na světlo

Když jste s Kristem byli vzkříšeni,
usilujte o to, co pochází shůry,
kde je Kristus po Boží pravici.
Na to myslete, co pochází shůry,
ne na to, co je na zemi.
(srov. Kol 3, 1-2)

V dnešní době se hodně zabýváme tím, co vše se na zemi děje. Snad nikoho z nás nenechávají chladným události, které se dějí ve světě – teroristické útoky, válečné konflikty, situace okolo migrantů… A ptáme se: můžeme s tím něco dělat my?

Jaká je odpověď na tuto otázku? Zlo kolem nás nám často sebere veškerou pozornost. Snadno se pak přestáváme soustředit na to, co se děje uvnitř nás a s čím bojujeme my sami. Je snadné nechat se otupit tím, že se ve světě přeci dějí mnohem horší věci a že moje nedobré jednání je vlastně ničím oproti velkým světovým problémům.

Avšak co je horšího, než kolem sebe šířit zlo a vědomě se tak odklánět od Boha, odstřihávat ho ze svého života? Neměli bychom se proto soustředit spíše na to, aby bylo poraženo v prvé řadě naše osobní zlo? Neměli bychom se spíše soustředit na uzdravování našeho životodárného vztahu s Bohem?

Ježíš zemřel a vstal z mrtvých,
aby nás všechny vyvedl z temnoty.
Vyjděme s Ním na světlo
a soustřeďme se na to,
co nám život s Ním může dát.

Bůh nám nabízí život v lásce a v míru,
dává nám do srdce svůj pokoj.
A to i navzdory
nepříznivým vnějším okolnostem.

Aleluja!

Polde http://www.vira.cz

Zázrak čínských konverzí a křtů

O letošních Velikonocích vstoupilo do čínské církve nej méně dvacet tisíc nových katolíků, napsala 29. 3. 201 agentura Asia News. Pouze v pekingské katedrále Nepo skvrněného početí přijalo o velikonoční vigilii svátost křt více než sto dospělých lidí. V jednom ze satelitních před městí Šanghaje, které čítá více než milion obyvatel, se tamn stočlenné katolické společenství rozrostlo o 27 nově po křtěných. Křestní obřady se v Číně slaví rovněž o Vánocích Letnicích a slavnosti Nanebevzetí Panny Marie. Ročně je tal odhadem pokřtěno nejméně sto tisíc dospělých lidí na území celé Číny.

Jak píše zpravodajská agentura, čínská vláda a ministerstv pro náboženské záležitosti se znepokojením sledují růs křesťanství v zemi. Počet křesťanů se totiž pohybuje kolen sta milionů, zatímco Čínská komunistická strana má 8 milionů zapsaných členů. Podle pozorovatelů však prá komunistická politika vyúsťuje v duchovní hledání, kter často skončí přilnutím ke křesťanství. Teoretický a praktick materialismus, který nutí k hromadění vlastnictví, ved mnohé lidi k otázkám po smyslu života. Nově pokřtění čast prohlašují, že jim blahobyt a konzumismus nepostačovaly nýbrž hledali hlubší smysl bytí. Materialický nátlak naví nutí k individualismu a vykořisťování. Mnozí jiní lidé zejména venkovští přistěhovalci – tak v katolických spo lečenstvích nalézají pomoc a přijetí. „Když jsem potkal kato líky", svěřil se jeden z katechumenů před přijetím svátosti „cítil jsem se mezi nimi jako člověk, jehož důstojnost nezá leží na majetku či chudobě". Agentura Asia News dodává, ž oslavy Velikonoc proběhly v Číně vesměs v klidu. Tak neoficiální společenství mohla slavit liturgii, ačkoli od nich policie požadovala, aby se vše odehrávalo v malých skupi nách a bez hlasitého zpěvu.

Podle Rádia Vatikán

Ilustrační foto z katolického kostela v Číně

Matka Angelika

Zakladatelka televize EWTN odešla na věčnost

Ve věku 92 let zemřela na Velikonoční neděli 27.března 2016 americká klariska, matka Angelika, zakladatelska mezinárodní televizní sítě EWTN (*Eternal Word Television Network*). „Tváří v tvář chorobě a dlouhému utrpení, její příklad radosti a zbožná vytrvalost dosvědčovaly františkánského ducha, kterého se držela. Děkujeme Bohu za Matku Angeliku a za dar jejího výjimečného života," řekl šéf EWTN Michael P. Warsaw.

Matka Angelika, občanským jménem Rita Antoinette Rizzo) iniciovala katolickou televizi už v roce 1981 v Alabamě. EWTN se svými 11 televizními stanicemi, které jsou k dispozici ve 145 zemích světa, patří mezi největší katolické mediální sítě. Katolická televizní síť provozuje také rozhlasové stanice, internetové platformy a vydává vlastní noviny. Z vedení EWTN odešla kvůli nemoci v roce 2000.

Poslední rozloučení s matkou Angelikou se koná v pátek 1. dubna v Kostele Nejsvětější svátosti v Birminghamu v americké státu Alabama. Ve stejnou dobu (vzhledem k sedmihodinovému časovému posunu) v 18 hodin organizuje římská pobočka EWTN žádušní mši ve Vatikánské farnosti sv. Anny.

Sliby Matky Angeliky

Bůh rád používá slabé, aby zahanbil silné. Žena, kterou časopis Time označil za nejvlivnější ženu v katolické církvi v Americe a nazval „superstar náboženského vysílání," je nechtěná dcera italských imigrantů, která vyrostla ve čtvrti „červených lamp" a mafie, v pěti letech pila pivo a konverzovala s prostitutkami – Rita Rizzo, dnes kontemplativní řeholnice Matka Angelika. V roce 1981, rok po vzniku CNN, založila katolickou kabelovou televizi EWTN, Eternal Word Television Network – Televizní síť Věčného Slova. Dnes je EWTN (www.ewtn.com) největší náboženskou televizí na světě. Šíří ji 4800 kabelových sítí do 123 miliónů domácností ve 140 zemích. Cílem televize je nová evangelizace. Anglický a španělský program zahrnuje každodenní mši svatou a růženec a velký podíl mluveného slova. Pověstné jsou reportáže EWTN z pastýřských cest Svatého Otce. Televizi doplňuje rozhlasové vysílání.

V roce 1944 vstoupila Rita do kláštera Františkánských sester Nejsvětější svátosti. Tyto řeholnice žijí v papežské klausuře podle pravidel, tehdy velmi přísných, vycházejících ze spirituality sv. Františka z Assisi a sv. Kláry. Rita se stala sestrou prvního chóru, kde zpívala alt. Její první léta v klášteře provázely zdravotní potíže, pro které zůstávala novickou déle, než bylo obvyklé. Matka představená, Marie Anežka, zřetelně viděla povolání nové sestry, avšak nemohla jí dostatečně pomoci. Sestry trávily denně několik hodin vkleče, nejen během dvouhodinové adorace a dalších modliteb – klečení bylo předepsáno dokonce i při ranní hygieně. A Angelika... nemohla klečet. Měla nemocná kolena. Její situaci ještě ztěžovala dlouhá schodiště kláštera. Abatyše se nakonec rozhodla poslat Angeliku do nově založeného domu ve městě Canton, ze kterého Angelika pocházela, ačkoliv novicky se obvykle na zakládání podílet nesměly. V Cantonu totiž téměř nebyly schody.

Angeličin stav se opravdu rychle zlepšoval a bylo rozhodnuto povolit jí první slavné sliby. Nový klášter Svaté Kláry, který přitahoval mnoho kandidátek, měl ale těžkosti jiného druhu – rozdílné povahy sester spolu s komplikacemi při rekonstrukci původně komfortního měšťanského domu vytvářely velká napětí. Několik dní před sliby Angelika při napouštění vody rozbila porcelánový kohoutek, za což si vysloužila ostré pokárání Matky Kláry. A co bylo horší, poranila si přitom pravý prsteníček, na který měla přijmout snubní prsten. Slavný den nadešel 2. ledna 1947. Angelika klečela v hlubokém usebrání a připravovala se na velký okamžik svého života. Provizorní kaple kláštera, bývalá hala, byla plná lidí, včetně matky oslavenkyně a místních celebrit. Venku chumelilo a biskup měl zpoždění. Hrály varhany. A nashromážděné napětí explodovalo.

Sbormistryně, Sestra Marie od Kříže, která nedávno přišla z jiného řádu, začala něco vytýkat sestře varhanici. Nelíbil se jí její způsob hraní. Varhanice se bránila, hlasy sílily a hosté užasle sledovali, jak mezi svatými sestrami zuří regulérní hádka. Nakonec varhanice odmítla hrát. „Hodím tě do sněhu, jestli nebudeš hrát!," kontrovala sbormistryně. Po chvíli se ženy přece jen uklidnily, vrátily se na svá místa a tklivá melodie varhan opět rozezněla nevelkou kapli. Náhle se na podlaze objevil... šváb. Marie od Kříže uchopila oběma rukama malé klekátko a začala jím mlátit do země jako šílená ve snaze zlikvidovat narušitele. Varhanice to pochopila jako pokračování kritiky svého umění a přidala na hlasitosti. V té chvíli do místnosti vstoupil otec biskup.

Omlouval se za zpoždění, pro poruchu auta musel jít kus pěšky. Požádal o suché ponožky a Matka Klára nařídila Angelice, aby je šla biskupovi do kláštera najít. Když se vrátila, mohl obřad začít. Biskup nasadil Angelice korunu s dlouhými trny, které bolestivě pronikaly závojem. Pak se jí chvíli pokoušel nasadit prsten na opuchlý prst. Neúspěšně, nakonec nasazování jen předstíral a řekl: „Zasvěcuji tě Ježíši Kristu, Synu Boha Nejvyššího." Bývalá vedoucí mažoretka se stala nevěstou Ježíše Krista.

Přes všechny nepříjemnosti prožívala sestra Angelika obřad opravdově, a když po slibech psala dopis své matce, podepsala ho „Ježíš a Angelika." Byla ale unavená a během následujících dní prožila několik dalších nepříjemností a drobných nemocí. Když dostala za úkol adoraci Nejsvětější Svátosti ve tři ráno, neskrývala v modlitbě své rozladění: „Ježíši, zažila jsem všechny tyhle bolesti a navíc ještě tuhle adoraci. Co si myslíš, že jsem, kůň?" Ježíš odpověděl: „Ne, jsi má nevěsta."

David Petrla

Podle knihy Raymonda Arroya Mother Angelica, The Remarkable Story of a Nun, Her Nerve and a Network of Miracles.

Slovenský kněz Matouš Jankola

Vzpomínka na horlivého pastýře slovenských emigrantů v Americe a zakladatele Kongregace sester svatých Cyrila a Metoděje, který zemřel před 100 lety

Otec Matouš Jankola

Otec Matouš Jankola se narodil 2.července 1872 ve Starém Budíně u Budapešti v Maďarsku, kam se jeho otec Matouš a manželkou Rosalií odstěhoval ze slovenské vesnice Trstena, aby tam pracoval v místních loděnicích na Dunaji. Rodina byla požehnána celkem 12 dětmi, ale polovina jich zemřela v útlém věku. Ti co dospěli byli Štěpán, Irma, Juliána, Luiza, Rosalie a Matouš, který po úspěšném dokončení středoškolského vzdělání na katolické škole v Bardějově vstoupil v patnácti letoch svého věku do noviciátu k františkánům v Beckově, kde působil jako představený bratr jeho matky, tedy strýc, Otec Emerich Medvecký. Po skončení filosofických a částečně i teologických studií byl sproštěn řeholních slibů a v roce 1893 odešel do Spojených států, aby zde nalezl svobodu od politického, ekonomického a kulturního útisku. Zde dokončil své teologické vzdělání v semináři sv. Bonaventury, N.Y. a v lednu 1895 byl ve 22 letech svého věku vysvěcen na kněze pro diecézi Scranton, P.A.

Mladý kněz začal neúnavně pracovat pro potřeby svěřeného lidu, od mladých po staré, a to nejen v oblasti duchovní, ale také společenské, vzdělávací a kulturní. Ve svých farnostech zakládal a organizoval skupiny Katolické akce, náboženská bratrstva Svatého růžence, Svatého jména Páně a třetího řádu sv. Františka. Tak Otec Jankola vedl své farníky k životu v katolické víře víře a také k tomu, aby se stali produktivními americkými občany. Tak například založil pěvecký sbor a divadelní kroužek, konal náboženskou výuku pro děti z veřejných škol, pořádal kurzy pro přistěhovalce ke získání potřebných vědomostí při naturalizačním procesu získání amerického občanství, zřídil večerní školu pro dospělé, kde se mohli učit angličtinu, slověnštinu, ale také třeba i matematiku. Co však považoval za nejdůležitější byla výchova dětí slovenských přistěhovalců. Jeho snem bylo mít farní školu s řeholními sestrami jako učitelkami.

Se vzrůstajícím počtem slovenských přistěhovalců do kraje uhelných dolů severovýchodní Pennsylvanie tamní mladí slověnští kněží cítili potřebu řeholních sester pro výchovu dětí. Obávali se, že děti ztratí svou víru a slovenskou kulturu. Otec Matouš Jankola začal hledat pomoc. Když se snažil oslovit sestřičky na Slovensku a ve Spojených státech, nenašel žádnou odezvu, a tak se rozhodl založit novou řeholní kongregaci. Někteří souhlasili, ale mnozí byli proti.

Jednou v neděli Otec Jankola v kostele sv. Josefa v Hezlenot. P.A. v nedělním kázání vysvětloval lidem svůj úmysl založit novou kongregaci. Po mši svaté za ním do sakristie přišla mladá žena Marie Mihalik a řekla mu: „Jelikož jsem sirotek a nemám žádné rodinné závazky, chcei se zapojit do vaší kongregace." Od té chvíle Marie začala budovat náboženskou rodinu, která by uskutečnila plán

První konvent Nejsvětějšího Srdce ve Wikles Barre v Pennsylvanii, který otevřely budou sestry Kongregace sv.Cyrila a Metoděje 8.zá 1908 ještě pod vedením sester Služebnic Nepo skvrněného Srdce.

Otce Jankoly. Brzy se k ní přidaly dalš dvě mladé ženy. Pro všechny tři zařid Otec Jankola formaci u benediktine v Chicagu. Ovšem tento pokus za pouh tři týdny zkrachoval. Otec Jankola z to ho byl zcela zdrcen, ale jeho věrný přít Otec Ondřej Pavco, farář u sv. Jan Křtitele v Pittston, P.A. ho povzbuzova a poradil mu, aby se obrátil na „Sestřič ky v Modrém", Služebnice Neposkvrně ného Srdce Panny Marie. Jen velmi vá havě se Otec Jankola vydal do farnost sv. Jana Evangelisty, kde sestry působil a zde se seznámil s jejich generáln představenou Matkou Marií Cyrilo Conway. Při své druhé návštěvě jí vy jevil svůj úmysl založit novou kongre gaci a poprosil ji, zda by mu v tom mo hla pomoci. Ona to ochotně přislíbila.

V listopadu 1903 Matka Cyrila po zvala první tři mladé ženy, které měly práci v kongregaci zájem, do kláštera n Svaté Mariánské hoře, aby zde dokon čily střední školu a poznaly disciplin řádového života. Během krátké doby s přihlásily i další dívky. V červenci 190 byly Marie Mihalik, Marie Bartek Marie Pauly přijaty jako kandidátky

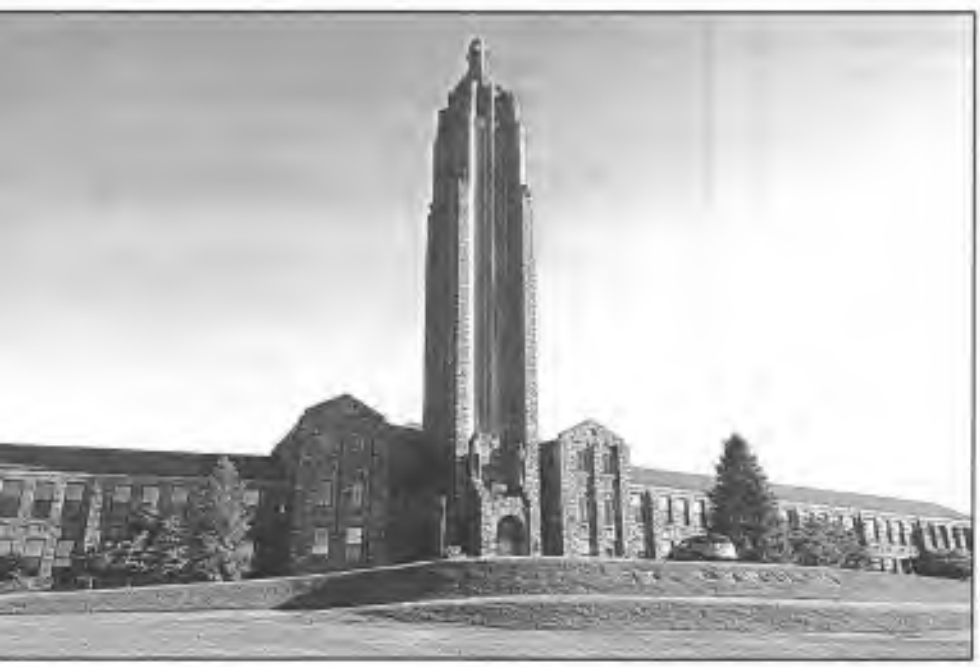
Matka Marie Mihalik, první generální představená Kongregace sester sv.Cyrila a Metoděje

posléze nastoupily do noviciátu. V září 1908 tyto ři novicky s pomocí pěti sester Služebnic Neposkvrněného Srdce, otevřely školu Nejsvětějšího Srdce ve Wiles – Barre v Pennsylvanii.

V té době 13. dubna 1908 Otec Jan-ola s třemi dalšími slovenskými kněžími Alexandrem Dianiskou, Josefem Murgasem, a Ondřejem Pavkem požádali biskupa Michaela Hobana, aby doručil do Říma dopis, ve kterém Svatého otce Pia X. informovali, že čtyři slovenští kněží z různých diecézí ve Spojených státech již přes 30 roků pečují o přistěhovalce slovenského jazyka z kraje Horního Uherska, jejichž počet vzrostl na 700 tisíc. Aby se mohli ještě lépe starat o jejich duchovní blaho, zvláště o náboženskou a jazykovou výchovu dětí, pečovat o nemocné a staré lidi v nemocnicích a útulcích, zachraňovat Slováky, kteří ztratili v novém prostředí svou víru, prosíme Vaši svatost, abyste schválil ustanovení nové kongregace řeholních sester Svatých Cyrila a Metoděje.

Žádost byla v Římě schválena 26. června 1909 a biskup Michael Hoban schvalovací dekret sestrám odevzdal koncem srpna. 11. září 1909 pak sestry nové církví schválené Kongregace svatých Cyrila a Metoděje skládaly první řeholní sliby. Otec Jankola byl v té době v Římě, ale když se vrátil, blahopřál sestrám nově založené kongregace: „Vy jste mou radostí, vy jste mou korunou, vy jste mou slávou!"

V roce 1910 čtyři sestry Kongregace sv. Cyrila a Metoděje doprovázely Otce Matouše Jankolu do farnosti Bridgeport, Connecticut, kam byl z Pennsylvanie přeložen. Zde vystavěl za svého působení v Americe již v pořadí pátý kostel a zasvětil jej svatým Cyrilu a Metoději a zde také dokončil svůj neobyčejně plod-

Bazilika sv. Cyrila a Metoděje a současný mateřský dům
Kongregace sester sv.Cyrila a Metoděje ve Villa Sacred Heart Danville,P.A.

Náhrobní kámen Otce Matouše Jankoly, zakladatele Kongregace sester sv.Cyrila a Metoděje na hřbitově v Danville v Pennsylvanii

ný a Bohu zasvěcený život v mladém věku 44 let. Na Velikonoční neděli 23.dubna 1916, když končil své kázání byl raněn mozkovou mrtvicí a na její následky na první pátek 5. května 1916 zemřel.

Je pozoruhodné, že 30. dubna 1916 zemřela první generální představená Kongregace sv. Cyrila a Metoděje Velebná matka Marie Mihalik, ta která se první přihlásila Otci Jankolovi do kongregace slovenských sestřiček, byla povolána z tohoto světa v mladém věku 29 let a předešla na věčnost svého duchovního Otce o pět dní.

Tělesné pozůstatky Otce Jankoly byly pohřbeny za účasti biskupa Nealana, 35 kněží a nespočetného množství slovenského lidu na hřbitově v Bridgeport. Při 50. výročí jeho smrti pak byly převezeny a slavnostně uloženy na hřbitově sester Kongregace sv. Cyrila a Metoděje v Danville v Pennsylvanii, kde je nyní mateřský dům této kongregace.

Při vzpomínce na Otce Matouše Jankolu a při hodnocení života tohoto neobyčejného kněze použijme slova sv. Pavla: „Dobře jsem svůj zápas vybojoval, doběhl jsem v závodu ke konci, věrně jsem uchoval, co mi bylo od Pána svěřeno, teď jen už na mne čeká vítězný věnec za to, že jsem žil spravedlivě. Protože pán je soudce spravedlivý, dá mi jej v onen den jako odměnu."
(srv. 2 Tim 4, 7.8)

Podle Sborníku ke 100.výročí Sester sv.Cyrila a Metoděje 1909 - 2009 ve Villa Sacred Heart Danville, Pennsylvania a dalších pramenů připravil Karel Chrobák

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations
available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net
Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service

České rádio v Chicagu

Vás zve k poslechu hezké hudby
a zpráv z naší české komunity

na rádiové stanici
WCEV 1450 AM

každou neděli od
9 do 10 hodin dopoledne

a na Internetu www.wcev1450.com

Vlasta Kučerová

Telefon: 773 - 751 8022

E-mail: Vlasta@czechoslovakradio.com

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance
Since 1879
1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek	*Dolores Jacklin*
1-708-484-3162	**1-630-968-1292**

Úmrtní oznámení

Oznamujeme všem našim členům, příznivcům
a celé československé veřejnosti,
že zemřela naše dlouholetá členka paní

Otilie Zolmanová

Narodila se 7. září 1911 v Doubravce u Plzně.
Do exilu se jí podařilo odejít na počátku dubna 1967.
Pokud jí síly stačily, tak nám vždy ochotně
pomáhala při piknicích a podporovala
všechny naše podniky a akce.

Zemřela 8. března 2016
v Naperville ve státě Illinois.

Budiž čest její světlé památce!

Pozůstalému synovi Václavovi, jeho manželce Anně,
vnučně Nikolce a snaše Jaroslavě
vyslovujeme hlubokou soustrast.
Sdružení československých exulantů v Chicagu

Česká Misie Vás srdečně zve na

NEDĚLNÍ SNÍDANI

v Klubu misie
9415 Rochester Ave.
Brookfiled, IL 60513

v neděli 17. dubna 2016
od 9.00 am do 2.00 pm

Na této nové netradiční akci Vám nabídneme:

* kávu, čaj, mléko, juice
* míchaná vejce
* jogurt, cereals
* teplé uzeniny
* livanečky
* další vybrané pochoutky

Pro dospělé $ 8,-
Pro děti (4-12 let) $ 4,-
Děti do 4 let zdarma

V prodeji bude též
DOMÁCÍ PEČIVO

Připravena bude
BOHATÁ TOMBOLA

Přijďte se občerstvit
a posedět v přátelském prostředí
a přiveďte také své známé

Srdečně zve Misijní rada a tým kuchařů a kuchařek

Srdečné blahopřání

20. dubna oslaví svoje životní jubileum

Rosemary Kozelková

Této milé člence našeho společenství upřímně blahopřejeme a děkujeme za mnohaletou obětavou a nezištnou pomoc v České misii, zvláště za pravidelné vaření tradičních českých knedlíků i za přípravu obědů pro seniory a chutných jídel na naše pikniky, zábavy a jiné společenské události.

Milá Rosemary,
do mnohých dalších let
Vašeho života Vám přejeme
hojnost Božího požehnání, pevné zdraví,
dostatek tělesných sil i stálou duševní svěžest.
Jsme Vám vděčni za vše, co pro naši misii
děláte a v modlitbách Vám vyprošujeme
všechny potřebné milosti
k osobní spokojenosti,
dobré rodinné pohodě a
další práci pro naši krajanskou komunitu.

Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České misie v Chicagu

Bolestná vzpomínka

17. dubna 2016 tomu bude jeden rok, co byla z tohoto světa povolána na věčnost naše milovaná manželka, maminka, babička a prababička, paní

Eliška Hasilová

Narodila se v Moravských Knínicích u Brna 6.února 1919. Do USA přijela v roce 1939 a v Chicagu se v roce 1941 provdala za pekaře Josefa Pavlíka a měli spolu dcery Joanne, Jean a Lindu. Pracovala jako servírka a byla také veřejně činná ve školské radě a volebním výboru Demokratické strany. Po smrti prvního mažela uzavřela v roce 1974 nový sňatek s Josefem Hasilem, známým „Králem Šumavy". Stal se jí věrným manželem a druhým otcem jejích dětí a laskavým dědečkem jejích 7 vnoučat a 12 pravnoučat. Spolu též prožili velkou bolest, když nejstarší dcera Joanne předčasně podlehla zákeřné nemoci. Aktivně se též zapojovala do života mnoha krajanských organizací v Chicagu. Byla po celý život zbožnou a horlivou katoličkou a aktivní členkou České misie.

Vzpomínkovou mši svatou za ni budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu v neděli 1. května 2016 v 10.30 dopoledne.

Děkujeme všem, kdo si na ni vzpomenete v modlitbě s námi.

Josef Hasil, manžel
Jean, dcera s rodinou
Linda, dcera s rodinou
a rodina po zesnulé dceři Joanne

Úmrtní oznámení

Oznamujeme všem přátelům a celé československé veřejnosti smutnou zprávu, že 8. března 2016 zemřela naše milovaná maminka, tchyně a babička paní

Otilie Zolmanová

rozená Jirásková

Narodila se v rodině rolníka a později statkáře v Doubravce u Plzně 7. září 1911. Do Spojených států přicestovala 7. dubna 1967 po osmnáctiletém nuceném odloučení od manžela komunistickým režimem. Po příjezdu do Chicaga se okamžitě zapojila do činnosti Sdružení československých exulantů v Chicagu a Sdružení bývalých politických vězňů komunistického Československa. Byla dobrou matkou a babičkou a českou vlastenkou tělem i duší.

Zemřela posilněna svátostí nemocných 8. března 2016 v Naperville ve státě Illinois v požehnaném věku 104 a půl roku. Rozloučili jsme se s ní při zádušní mši svaté v kostele České misie v Brookfieldu v neděli 13.března 2016. Její tělesné pozůstatky byly zpopelněny a urna s popelem bude uložena v České republice.

Budiž čest její světlé památce!

Děkujeme všem, kdo se s ní přišli na poslední cestě rozloučit a vzpomenou si na ni spolu s námi v modlitbě.

syn Václav Zolman s manželkou Annou
a vnučkou Nikolkou
snacha Jaroslava Zolmanová
rodina Benčuriková
a další příbuzní v České republice a na Slovensku

Vroucí vzpomínka

S bolestí v srdci a s velikou vděčností vzpomínáme na naše milé rodiče, prarodiče a další příbuzné

Františka Minaříka a jeho manželku Marii Minaříkovu a její bratry

Fr. Ludvíka Světinského a Josefa Světinského a rodiče Světinských

Vzpomínkovou mši svatou za ně budeme obětovat v neděli 10. dubna 2016 v 10.30 dopoledne v kostele České misie v Brookfieldu

Děkujeme všem, kteří si na naše drahé zesnulé vzpomenou v modlitbě spolu s námi.

Marie Dolson, dcera s manželem Richardem
Anna Minaříková - Vukson s manželem Michaelem
Colin Kortanek, vnuk s manželkou Jessikou
Justin Kortanek, vnuk s manželkou Kathií
Sofia a Emma Kortanek, pravnoučata

In memoriam Otilie Zolmanové

Vážení přátelé!

Přišli jsme se dnes rozloučit s mou matkou Otilií Zolmanovou. Narodila se 7. září í 1911 v Doubravce u Plzně, kde jejich rodina právě pobývala. Bylo to ještě v době bývalého Rakousko-uherska. Krátce potom si její otec pronajal dvůr v Nové Vsi u Světlé nad Sázavou, kde začal hospodařit. Obecnou školu navštěvovala ve Světlé. Po vzniku Československé republiky si její otec vypůjčil peníze a koupil si zbytkový statek ve Psářích poblíž Kácova na Českomoravské vrchovině. Do mněšťanky pak má matka chodila většnou pěšky a později jezdila na kole do Kácova. Údajně, měla první kolo v okrese Vlašim. Potom ji poslal otec studovat na nižší obchodní školu ve Vansdorfu, kde se naučila německy. Byla tedy, jak se tehdy říkalo, na "handlu". Měla dobrý hlas a ráda zpívala a také osm let hrála na housle. Ochotnicky hrála divadlo a jezdila na koni.

Doba první Československé republiky byla zlatým obdobím jejího života. Měla zájem o veřejné dění, který jí vydržel po celý život. Politicky pracovala v organizaci agrárního republikánského dorostu. Později se stala místopředsedkyní agrárního dorostu za župu Praha-venkov. Jezdila po schůzích kde hájila zájmy vesnického lidu. Byla neobyčejně hrdá na svůj selský původ. Provdala se za Ing. Václava Zolmana. Měli spolu dva syny Václava a Josefa. Matčinu nadějnou politickou kariéru přerušila nacistická okupace Československa a definitivně ukončila vláda Národní fronty korunovaná komunistickým pučem v únoru 1948.

Pak na celou naši rodinu přišla dvacetiletá doba temna. Otec musel opustit rodinu, aby si na poslední chvíli zachránil holý život a odešel do exilu. Matka tak zůstala sama s dvěma dětmi na krku. Byla zatčena komunistickou Stb a byla tři měsíce ve vyšetřovací vazbě. Tam jí do cely nasadili komunistickou konfidentku, aby na ní vyzvídala, ale máma jí hned prokoukla. Moje máma byla vysoce inteligentní. A nebála se poprat s životem. Musela se s námi vystěhovat z Hradce Králové do pohraničí. Po určitou dobu dělala dvě práce, aby nás uživila. Nesmíme zapomenout, že v roce 1953 komunistická vláda udělala peněžní měnu a lidé přišli o všechny své úspory. Pro mého bratra i mě naše máma vždy udělala vše co mohla v období kdy jsme to nejvíce potřebovali, tedy v době našeho dětství a dospívání, než jsme se postavili na své vlastní nohy.

Na začátku dubna roku 1967 se jí podařilo vycestovat z Československa a spojit se s mým otcem zde v Chicagu. Já s bratrem jsme ji následovali krátce po sovětské okupaci Československa v roce 1968. Konečně po devatenácti letech byla naše rodina opět pohromadě. A slunce se nad ní opět rozzářilo. Od té doby se má matka věnovala jen domácnosti. Byla ale také velmi činná ve veřejném životě. Pomáhala na piknicích Exulantů a Sdružení bývalých politických vězňů komunistického Československa a podporovala podniky pořádané našimi krajanskými organizacemi.

Po smrti svého manžela se během posledních 25 let více věnovala sobě a svému zdraví. Po celý život velmi ráda četla. Přečetla několik lékařských knih a spoustu lékařských článků a pojednám v češtině i angličtině. A také se podle toho řídila. Spolykala hodně vitamínů, vypila doslova moře bylinkových čajů a vyprázdnila hodně láhví Švédských kapek. Také její poslední přání bylo, abych jí dal vitamíny a Švédské kapky. Odmítala jíst zbytky, říkala že nejsou zdravé a začala pít i pivo. Jen tak půl skleničky k obědu nebo k večeři. Ale ne ledajaké. Muselo to být plzeňské. To je údajně nejzdravější. Měla lékařské znalosti za půl doktora. Často také telefonovala mému bratru Josefovi, který byl odborníkem v medicíně a farmacii a konzultovala s ním své problémy. Velmi bolestně také nesla předčasný odchod mého bratra na věčnost před více jak jedním rokem, v době, kdy právě u něho byla na návštěvě. Máma stále říkala, že doktorům se musí všechno povědět, aby mohli udělat správnou diagnózu. A proto jsme v posledních létech chodili k doktorům vyzbrojeni kusem papíru, kde byly popsány symptomy jejích zdravotních problémů. V tomto směru byla má matka opravdovým charakterem. Po stránce fysické toho v posledních létech už moc nezvládala. Jen si občas zacvičila. Její oblíbenou prací bylo psaní účtů mým zákazníkům na psacím stroji. Za počítač by nesedla. Tomu záření z obrazovky prostě nedůvěřovala.

Moje máma byla dáma se všemi přednostmi, a protože nikdo není perfekní, i některými nedostatky. Ale těch bylo opravdu málo. Kdo ji dobře neznal, tak by to do ní nikdy neřekl. Byla jemná, něžná, statečná a nikdy neklela. Byla pohotová a na všechno měla vždy odpověď. Můj bratr by o ní řekl, že to byla naše zlatá máma. Snad nejvýraznějším rysem její osobnosti, kterým se odlišovala od mnoha jiných lidí, byla její obrovská vůle žít. Říkala o sobě, že je bojovnice. A tak snad právě proto se dožila požehnaného věku, přesně 104 a půl roku, i když nějaké ty dobré geny jí v tom asi pomohly. Odpočívej v pokoji, mámo!

Václav Zolman, syn

Proneseno při zádušní mši svaté a posledním rozloučení v České misii v Brookfieldu, IL

Srdečně zveme širokou krajanskou veřejnost na

Malý český festival,

který pořádá Triton College

V pondělí 11. dubna 2016 v 11:30 dopoledne v budove knihovny skoly (budova A-No. 321) - **Triton Colleg Library, Room A-321 na 2000 Fifth Avenue, River Grove, IL 60171** - se bude konat přednáška a beseda české kultuře, historii a literatuře. Přednášky se budou účastnit profesoři historie Elisabeth Collins, Neal Parker literární kritička a knihovnice Dubravka Juraga, která představí literární díla spisovatelů France Kafky, Karla Čapk a Milana Kundery.

Dále **ve dnech 13. a 20. dubna 2016 v 6:30 večer** (v obou případech je to středa) se uskuteční promítán českých filmů Kolja (Kolya) a Tmavomodrý Svět (Dark Blue World). V úvodní přednášce o českém filmu vystoup Miloš Stehlík, ředitel filmového ústavu Facets Multimedia a Seth McLellan, filmový režisér a profesor z Trito College. Promítat se bude **v budově Planetária Cernan Space Center, v učebně I-109.**

Pozvání na přednásku a promítání obou filmů je jak pro studenty Triton College tak i pro širokou veřejnost a vstu je zdarma, protože cílem je představit českou kulturu místnímu obyvatelstvu. Letošním programem je historie literatura, v budoucnu bychom chtěli tuto akci zopakovat každoročně se zaměřením na různé obory, které se n Triton College vyučují – jako hudba, architektura, sport atd.

Místo na promítání českých filmů nemůže být příhodnější. Myslím, že je při této příležitosti vhodné připomenou že slavný Americký astronaut Eugene Cernan, známý svými lety do vesmíru na palubě kosmických lodí Gemini Apollo, se narodil v Chicagu v roce 1934 české matce a slovenskému otci. Vychodil střední školu Proviso Maywood a proto později podporoval Triton College, dokonce věnoval i některé materiály ze svých kosmickýc cest. Dnes tato insituce nese jeho jméno.

Další slavné jméno které je s Triton College spojeno je jméno českoamerické politicky činné osoby Judy Baa Topinkové, dlouholeté obyvatelky North Riverside. Po její smrti v prosinci 2014 byl ustanoven v jejím jménu pr Triton College fond na stipendia – Judy Baar Topinka Memorial Scholarship Fund.

Triton College, mimo jiné, také provozuje večerní kurzy angličtiny pro cizince, ve kterých si mohou místn obyvatelé nadále zlepšovat svoji angličtinu.

Za pořadatele srdečně zve naše krajany

Dagmar Bradáčová

Program Assistant, Triton College Library, 2000 Fifth Ave, River Grove, IL 60171
(708) 456-0300 ext. 3424, www.triton.edu

Bože, dej mi svou vodu, ať už nežízním

Ezechielova prorocká vize :e 6. století př. n. l:

Přivedl mě ke vchodu do chrámu v Jeruzalémě. A hle, espodu prahu se řinula k východu voda. Na břehu toho otoka bylo pak po obou stranách velmi mnoho stromoví. I ekl mi: „Tato voda odtéká na východ, teče dolů a vlévá se o (mrtvého) moře. Tam, kde vtéká do moře, stávají se vody dravými. Každý hemžící se živočich bude žít všude, kam se lévá potok. A ryb bude velmi mnoho. Neboť kam se vlévají ny vody, tam se vody moře stávají zdravými a zůstane na ivu všechno tam, kam se ten potok vlévá. Při potoku na bou březích roste veliké množství stromů, jimž nevadne isti. Zároveň nepřestávají plodit, ale každý měsíc přinášejí ané plody, neboť vody, které je zavlažují, vytékají ze vatyně. Jejich ovoce bude sloužit za pokrm a jejich listí jako ék." (srov. Ez 47,1-12)

Mrtvé moře i poušť ožívají

V 6. stol. př. Kr. byli Izraelité ve vyhnanství v Babylonii. eruzalém i chrám byly zničeny. Vše se zdálo ztracené. Prorok Ezechiel ale v prorocké vizi popisuje „nový chrám".

Symbolika je velmi silná pro každého, kdo zná místní podmínky a lokalitu. Jeruzalém totiž leží na hřebenu pohoří. Na východ od něj začíná poušť svažující se 1 km k Mrtvému moři. Zde se zeleň a květy normálně objeví jen v době podzimních dešťů. Stromy zde nerostou... Ale v Ezechielově proroctví - po zavlažení „vodou z chrámu" – zde vládne život, rostou stromy a stále plodí. Navíc ožívají vody mrtvého moře...

Ježíš Kristus – nový chrám, z něhož prýští voda života

Tím novým chrámem je sám Ježíš Kristus.

Z něho vyvěrá živá voda Ducha svatého (Jan 7,38; 19,34).

Voda z tohoto pramene uzdravuje, oživuje a přináší znovuzrození (srov. Jan 3,5).

Každý z nás tak může čerpat uzdravující vodu přímo z tohoto duchovního chrámu.

Tato voda nás zároveň uschopňuje nést plody a nebýt uschlým stromem.

Každý z nás může být napojený na tento pramen, jímž je Ježíš Kristus.

Kdo se napije této vody, nebude žíznit navěky

„Každý, kdo pije normální vodu, bude znovu žíznit," řekl Ježíš. "Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude už žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, se v něm stane pramenem vody tryskající k věčnému životu." „Pane, dej mi tu vodu," řekla žena, „ať už nežízním" (srov. Jan 4, 13-15).

Nechávejme se jím občerstvovat,
nebojme se pravdivě hledět na pouště ve svém životě
a vpouštět do nich tuto oživující vodu.

http://www.vira.cz/

Moravský národní buditel Jan Jiří Ignác Středovský

Jan Jiří Ignác Středovský podle kresby J. R. M. Přecechtěla z roku 1862

Život a dílo J. J. I. Středovského

Cílem tohoto krátkého literárního příspěvku je přiblížit či připomenout život a literární dílo mimořádně talentovaného a pracovitého, v současnosti však už málo známého moravského barokního kněze, historika a spisovatele Jana Jiřího Ignáce Středovského.

Narodil se 16. 4. 1679 na zeměpanském hradu Brumov, ležícím na moravském Valašsku, dnes v okresu Zlín. Jeho otec Melichar byl obročím, později správcem brumovského panství. Malý Jan v necelých 10 letech osiřel, zůstal mu však ještě strýc z otcovy strany. Jeho otec, děd i praděd byli písmáky. Po absolvování obecné (dnes základní) školy v Brumově, která vyučovala děti v jejich rodném moravském jazyku, studoval na jezuitském gymnáziu v Uherském Hradišti. Snad církevní prostředí gymnázia a brzká smrt jeho otce přispěly k tomu, že se rozhodl pro kněžskou dráhu.

Po absolvování gymnázia studoval nejprve 2 roky filosofi ve Vídni, potom 4 roky bohosloví v Olomouci. Tam byl tak dne 10. 6. 1702 vysvěcen na kněze. Zprvu působil jako zá mecký kaplan u svého příznivce hraběte Jiřího Bedřicha Oppersdorfu v Dřevohosticích. Ale už cca půl roku po vy svěcení, dne 18. 1. 1703, byl jmenován farářem v Pavlovi cích u Přerova. Tam působil až do 18. 8. 1713, kdy ve věk pouhých 34 let umírá na souchotiny (dnes nazývané tuber kulózou). Pohřben je v Pavlovicích u Přerova v kryptě po farním kostelem. Shodou okolností zemřel v roce 1713, kd od příchodu jím tolik milovaných věrozvěstů sv. Cyrila Metoděje na Velkou Moravu uplynulo 850 roků!

Za svého kněžského působení byl vynikajícím, mezi lidm oblíbeným církevním „pastýřem", jakož i láskyplným otcem jemu svěřených „oveček". Za jeho práci mu byla udělen řada vysokých církevních vyznamenání. Mimo jiné byl jme nován „apoštolským protonotářem" s právem nosit biskup skou mitru.

Už v mládí se prý u něho projevilo výrazné spisovatelsk nadání a sklony ke studiu historie. Otec ho vychoval v slovanském duchu, a zřejmě také prostředí jezuitského gym názia výrazně přispělo k jeho nadšení pro moravskou histo rii. Stává se nositelem myšlenky slovanské vzájemnosti, pil ným spisovatelem a plodným badatelem na poli moravských dějin. Sbíral staré kroniky, staré zápisy, listiny a rukopisy Obdobně jako Zdeněk Kalista psal o Bohuslavu Balbínov můžeme také i my v případě J. J. I. Středovského hovoři „...o jistém druhu blouznivého romantizmu, blouznivé lásk k minulosti". Tento „stav mysli" byl v jeho době pro mnoh vzdělance typický. Své milované historii, vedle svědomitéh plnění kněžských povinností, se J. J. I. Středovský věnova od brzkého rána až do pozdní noci. Pro krásu stavby jazyk jeho latinsky psaných spisů bývá často nazýván "Moravským Liviem!"

Plně doceněna ani využita nebyla dosud největší díla J. J. I Středovského, která se však, bohužel, dochovala pouze v ru kopisech! Je to 12 dílná Apographa Moraviae sive Copia variarum litterarum („Přípisy moravské, aneb Opisy rozličných moravských listin") a 5 dílná Caementa historic sive Apparatus pro conficiendis universalibus Moravia chronicis („Historické stavebníky, aneb Nástroje potřebné k sepsání podrobných dějin Moravy"). To druhé ze dvou výš jmenovaných děl J. J. I. Středovského je mezi znalci běžn nazýváno zkráceným názvem „Apparatus".

Oba rukopisy jsou uloženy v bývalé arcibiskupské knihov ně v Kroměříži a ve Státním archivu v Olomouci. V těchto

Zbytky hradu v Brumově v okrese Zlín, kde se narodil J. J. I. Středovský

celkem 17 rukopisných svazcích je ručně popsáno 4500 stran! J. J. I. Středovský v nich pro budoucnost zachránil znění mnohých listin, které se v originále do dnešních dnů už nedochovaly! A především z těchto literárních „pokladů" čerpal kněz a spisovatel P. František Borák, když se na J. J. I. Středovského odvolával.

Tiskem J. J. I. Středovskému vyšla roku 1701 jeho práce Medicus domesticus („Domácí lékař, aneb Rady proti různým nemocem lidí i domácích zvířat"). Roku 1705 mu vyšel jeho Mercurius Moraviae memorabilium („Hlasatel-posel moravských památností"), roku 1710 pak Sacra Moraviae historia sive vita Sanctorum Cyrilli et Methudii genere civium Romanarum („Posvátné dějiny Moravy, aneb Život sv. Cyrila a Metoděje").

Spis Rubinus Moraviae („Rubín Moravy") byl tiskem vydán roku 1712. Byl životopisem mučedníka, dnes už za světce prohlášeného kněze Jana Sarkandra. Spis byl původně dílem holešovského faráře Ondřeje Eustacha Schwarze. Tomu ho cenzura nedovolila vydat. J. J. I. Středovský tedy jeho rukopis přepracoval a vydal ho pak pod svým jménem.

Význam díla J. J. I. Středovského pro dnešní dobu

Někteří autoři svého času soudili, že tiskem vydané historické spisy J. J. I. Středovského nemají dnes valnou vědeckou hodnotu. Především proto, že v nich přísně neoddělil historická fakta od tradic, ústních podání a domněnek. Vytýkali mu, že mu v jeho historických pracích chybí kritičnost, systematičnost, nestrannost a vědecké propracování textů.

Přiznivci J. J. I. Středovského jsou naopak přesvědčeni, že tak jako J. J. I. Středovský a jeho předchůdci dovedli téměř z ničeho bohatě vylíčit život na Moravě v 9. a 10. století, tak zase historikové 19. a 20. století dovedli tutéž Moravu úplně vylidnit, a i ty nečetné historické údaje o ní bagatelizovat.

Na obranu J. J. I. Středovského je třeba říci, že poté, co mu byla diagnostikována tehdy ještě nevyléčitelné choroba v předtuše své rychle se blížící smrti o nic takového ani neusiloval! Nejenže k tomu už neměl dostatek času, ale v jeho době se něco takového ještě „nenosilo"!

Mimoto ve svém díle Sacra Moraviae historia sive vita Sanctorum Cyrilli et Methudii genere civium Romanarum („Posvátné dějiny Moravy, aneb Život sv. Cyrila a Metoděje") sledoval docela jiné cíle, než byly cíle pozdějšího „kritického dějezpytu českého". Šlo mu především o zachování a šíření cyrilometodějských křesťanských tradic na všech územích někdejší Velké Moravy, jakož i o zachování moravského národního povědomí! Ve své práci chtěl napravit křivdu své doby na předních osobnostech Moravy, především pak na sv. Cyrilu a sv. Metodějovi, a vylíčit jejich zásluhy.

Je třeba zdůraznit, že Středovského tištěný Mercurius Moraviae memorabilium („Hlasatel-posel moravských památností") je první tištěnou obranou moravského, a také i českého jazyka. Proslulá Balbínova obrana českého jazyka „Apologetica pro lingua Slavonica, praecipue Bohemica", sepsaná na žádost Tomáše Pešiny z Čechorodu, kolovala totiž až do roku 1775 pouze v ručních opisech!

Literární dílo J. J. I. Středovského už za jeho života, ale zvláště pak po jeho předčasné smrti, vyvolalo nejen na Moravě, ale i v ostatních zemích Českého království velký ohlas. V této souvislosti se hovoří o jeho pokračovatelích. Byli to především historici a kronikáři Schuester, Ullman, Weckebrod, Žalkovský, Moritz, Fryčaj, Gallaš, Letocha, aj. Ze Středovského historických rukopisů a knih čerpala, a dosud čerpá, početná řada vědců a římsko-katolických kazatelů.

V roce 1992 byla J. J. I. Středovskému v jeho rodném městě, na farním úřadu v Brumově, odhalena pamětní deska s jeho bustou. Jeho jméno nese také jedna z ulic města Brumov.

Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Pavlovice u Přerova s kostelem svatého Jiljí, kde byl J. J. I. Středovský až do své smrti farářem

MLADÝM

Nejlepší učitelka v mém životě

Na začátku školního roku stála třídní učitelka šesté třídy před svými bývalými páťáky. Přejela všechny děti pohledem a řekla, že je má všechny stejně ráda a ráda je vidí. Byla to velká lež, neboť v jedné z předních lavic seděl schoulený chlapec, kterého učitelka ráda neměla.

Seznámila se s ním, stejně jako se všemi svými žáky, v loňském školním roce. Hned tehdy si všimla, že si nehraje se spolužáky, má špinavé oblečení a je cítit, jako by se dávno nemyl. V průběhu času byl vztah učitelky k tomuto žákovi čím dál horší a došlo to až tak daleko, že by nejraději všechny jeho práce přeškrtala červenou tužkou a napsala mu pětky.

Jednou zástupce ředitele školy požádal o rozbor posudků všech žáků od počátku jejich školní docházky. Učitelka si spis tohoto neoblíbeného žáka nechala až na konec. A když konečně došla až k němu a chtě nechtě začala číst posudky na něj, byla ohromena.

Učitelka, která chlapce vedla v první třídě, napsala: „Je to překrásné dítě se zářivým úsměvem. Domácí úkoly dělá přesně a čistě. Být s ním pohromadě je prostě radost."

Ve druhé třídě o něm učitelka psala: „Vynikající žák, kterého si váží jeho kamarádi, má však problémy v rodině: matka trpí nevyléčitelnou nemocí a jeho domácí život je nejspíš prostě boj se smrtí."

Učitelka ve třetí třídě uváděla: „Smrt matky na chlapce velmi silně dolehla. Snaží se ze všech sil, otec však o něj nejeví žádný zájem a pokud nedojde k nějaké změně, odrazí se jeho život brzy i na učení."

Ve čtvrté třídě psala učitelka: „Chlapec neplní své povinnosti, o učení nemá zájem, nemá prakticky žádné kamarády, často usíná přímo ve třídě."

Když učitelka posudky dočetla, velmi se sama před sebou zastyděla. Cítila se ještě hůře, když jí k Vánocům donesly všechny děti dárky zabalené do lesklého dárkového papíru se stužkami. Dárek od jejího neoblíbeného žáka byl zabalen do silného hnědého papíru. Některé děti se začaly smát, když učitelka z toho zchumlaného balíčku vyndala náramek, ve kterém chyběly některé kamínky a lahvičku parfému plnou jenom do čtvrtiny. Učitelka však zarazila smích ve třídě, když vykřikla: „To je ale krásný náramek!" Otevřela lahvičku s parfémem a několik kapek si stříkla na zápěstí. V ten den se chlapec po vyučování zdržel ve třídě, přišel k učitelce a řekl jí: „Dneska voníte, jako voněla moje maminka." Po jeho odchodu učitelka dlouho plakala. Po nějaké době se začal neoblíbený žák vracet k životu. Koncem školního roku už patřil k nejlepším.

Po roce, když už pracovala s jinými dětmi, našla pod dveřmi třídy psaníčko, kde jí tento žák psal, že byla nejlepš učitelkou, která ho kdy učila.

Uběhlo dalších pět let, než dostala od svého bývalého žák další dopis. Psal jí, že dokončil střední školu jako třetí ne lepší žák třídy a že ona je stále ještě nejlepší učitelka, ktero v životě poznal.

Po dalších čtyřech letech dostala učitelka dopis, kde jí je žák psal, že přes všechny těžkosti už brzo dokončí universit s nejlepším hodnocením a znovu potvrdil, že až dosud prá ona je tou nejlepší učitelkou jeho života.

Za čtyři roky na to dorazil další dopis. Tentokrát jí býval žák psal, že když dokončil univerzitu, rozhodl se ještě zvýš úroveň svého vzdělání. Před jeho jménem stál tentokrát titu „doktor". Také v tomto dopise jí psal, že je nejlepší učite kou, kterou v životě měl.

Čas plynul. V jednom dopise jí napsal, že se seznámil dívkou, s níž se chce oženit. Jeho otec zemřel před dvěm roky a on by se rád zeptal, jestli by na jeho svatbě přijal místo, které obvykle patří ženichově matce. Učitelka samo zřejmě souhlasila.

Ve svatební den svého žáka si učitelka vzala onen náram s chybějícími kamínky a koupila si parfém, který nešťas němu chlapci připomínal maminku. Přivítali se, objali, mladý muž ucítil známou vůni.

„Děkuji vám, že jste mi věřila, děkuji, že jste mi dala zná že mě někdo potřebuje, že něco znamenám, že jste mě na učila uvěřit ve své síly a rozlišovat dobré od špatného".

Učitelka mu se slzami v očích odpověděla: „Mýlíš se, t tys mě všemu naučil. Dokud jsem se s tebou neseznámil neuměla jsem vůbec učit".

Podle: www.pronaladu.c
Zaslal Vladimír Sádlík, Česká republik

Po provaze ke Kristu

Několik falešných představ o Bohu

Naštěstí nemá Bůh ani vlastnosti, ani podobu, které mu většina věřících i kritiků víry připisuje.

Občas nám někdo moudrý poradí, abychom si vzali Ježíše Krista jako model pro své jednání, abychom své skutky konali podle jeho vzoru. Taková rada zní sice hezky, dokonce velice zbožně, ale jak to udělat, abychom se vydrželi postit čtyřicet dnů, chodili po vodě či k radosti pana ministra financí sytili zástupy „z pěti chlebů a dvou rybiček...“? Když se nám to nedaří, první, co nás napadne, je myšlenka, že nemáme víru.

Taková rada mi připomíná člověka, který někomu jinému vysvětluje, jak má rozsvítit žárovku, která není připojena na elektrickou síť. Ježíš není model, Ježíš je zdroj! On je jediný pevný bod ve vesmíru. Je potřeba se k jeho poloze „vycentrovat“.

Nevím už přesně, který vědec prohlásil kolo za největší vynález všech dob. Nemyslel tím bicykl, ale kolo, kolečko, jednoduše předmět, který se otáčí.

Pokud má mít právě kolo nějaký smysl, tedy přinášet užitek, musí mít všechny tři části, které ho charakterizují. Střed, kolem kterého se otáčí obvod kola, a vazby, které obvod se středem spojují. Takto hovoří holá technická dokumentace.

Pokud bychom takové kolo vyrobili, i z toho nejvzácnějšího materiálu a v nejlepší umělecké úpravě, může se náš výrobek stát ozdobou všech výstav. Bude sice zajímavý na pohled, ale jinak bude k ničemu, pokud nebude splňovat třetí, zásadní kritérium otáčení - a tím je vyváženost.

Potvrzení této pravdy nám poskytne každý automobilista, který dvakrát za rok přezouvá pneumatiky svého vozu. Po montáži nového obutí na disk musí celé kolo vyvážit. Pokud by to neudělal, bylo by nové kolo funkční jen tehdy, pokud by automobil stál v garáži. V případě, že by se rozjel a nabíral stále větší rychlost, nevyvážené kolo by začalo vibrovat.

Nutnost vyvážit všechny otáčející se prvky každého stroje, nejen automobilu, je zásadním předpokladem jeho smysluplné činnosti. A tak nám ke třem základním částem kola - středu obvodu a propojení - přibyl ještě zásadní faktor pro jeho funkci, a tím je vyváženost.

S podobným problémem nevyváženosti obrovské turbíny se trápila jedna naše elektrárna. Místo řádné rotace začala turbína při vysokých obrátkách chaoticky vibrovat a musela být odstavena. Hrozilo nebezpečí, že se při plném pracovním nasazení utrhne z ložisek.

Ať už hledíme na makrosvět kosmu nebo na strukturu mikrosvěta hmoty, zjistíme, že k otáčení planet i k rotaci elektronů je nevyhnutelně nutné jádro. V případě naší sluneční soustavy je to Slunce, v případě elementárních částic je to jádro atomu.

Člověk i jeho místo v přírodě se nachází uprostřed obou světů. Denně se točíme. Okolo svých rodin, okolo práce, zájmů, studia, plánů... A ony se nám stávají centrem, středem našeho životního koloběhu. Tak to má být. Bohužel, mnohým se přihodilo, že se jim středem života stalo vlastní „Já“ nebo nějaká chorobná závislost, což je postupem času „utancuje k životnímu debaklu“.

Pokud má člověk žít plným životem navenek a bohatým lidským životem uvnitř, nemůže být jen homo faber, člověk pracující, a homo festivus, člověk oslavující a bavící se, jak ho nazývali staří Římané, ale musí být nevyhnutelně také homo spiritualis, člověk duchovní. A k tomu, aby v tomto směru roztočil naplno své obrátky, aby nevibroval a nemusel být odstaven jak ona elektrárenská turbína, potřebuje centrum, kterým je Bůh.

On vždy hovoří k obsahu našich životů a my tak často a zbytečně hledáme pro Boží slova formu. Jako by nás více zajímalo nepodstatné „jak“ na úkor důležitého „co“! Je to starý problém, který se zřejmě dědí. Zkušenost s ním mel už Ježíš, když nabízel Samaritánce živou vodu, ale ona se ho zeptala, kde má kbelík.

Zbavme se dojmů, že Bůh je policista, vězeňský dozorce, dementní stařík nebo „cosi“, co je nad námi, jak říkával jeden český politik. Bůh není zakázkový krejčí, který nám střihne život podle našich představ, ale je dárcem kvalitních látek i účelných modelů a záleží jen na nás, co si z nich ušijeme.

Bůh je náš střed.

Stejně tak nechápejme Boha jako automat na bonbony, do kterého hodíme minci, a z druhé strany vypadne sladké zboží. Nežijme v představě, že dole hodíme k nebi modlitbičku a z nebes se sesypou žádané artikly.

To, co si mnoho lidí představuje pod pojmem Bůh, díky Bohu neexistuje. (Karl Rahner)

„Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně."

Předtím, než vstoupíme na uvázané lano, odhoďme do propasti nejen výše zmíněné karikatury Boha, ale i všechny falešné představy o něm.

Několik falešných představ o druhých

V první knize Starého zákona, Genesis, čteme, že **Bůh** při stvoření světa řekl na všechno, že je to dobré, jen na jedno řekl, že to dobré není. Aby byl člověk sám.

Nemůžeme žít zcela izolovaně jako Robinson, mimo lidskou společnost. Nejen proto, že ten dělá to a ten zas tohle, dnes potřebuji já toho druhého, zítra bude on potřebovat mne. Člověk byl stvořen jako bytost společenská, což má svoje klady i zápory.

Mezi ona negativa patří naše falešné představy o těch druhých.

Začněme tuto krátkou kapitolu jedním súfickým příběhem:

Mrtvý člověk, kterého doprovázel na místní hřbito smuteční průvod, zničehonic oživl a začal bušit na vík rakve. Zvedli víko a dotyčný se posadil.

„Co to děláte?" ptal se lidí shromážděných k obřadu. „ nejsem mrtvý."

Všichni mlčeli, ale bylo vidět, že jeho slovům nikd nevěřil. Nakonec promluvil jeden z pozůstalých: „Příte lékař i notář tě oba prohlásili za mrtvého. Takže mrtvý jsi, nám věř." A řádně ho pochovali.

Tento příběh mi připomíná osudy mnoha lidí, kterým jejic okolí vystavilo „úmrtní listiny" v nejrůznějších podobách a tí pádem jsme s nimi jednou provždy „hotovi".

Anglický spisovatel George Bernard Shaw kdysi řekl, že v všech lidí, které zná, si nejvíce váží svého krejčího. Kdykoli němu přijde, krejčí mu vždycky znovu vezme míry. Ostat lidé si ho totiž už jednou změřili - a svůj názor na něj nemění.

Většinou jsme lidé pohodlní a nemáme snahu pokaždé vě znovu zkoumat a staré známé, včetně svých přátel, si znov „přeměřit". Kromě toho máme snahu složité si zjednodušit nesrozumitelné prohlásit za nesmysl.

Nerozumím modernímu umění? Pak je to hloupost.

Je mi nesrozumitelná filozofie? Potom je to obor k ničemu.

A máme to vyřešené.

Nositelé těchto profesí jsou pro mne darmošlapové, možn dokonce darmožrouti.

Na druhé straně míváme tendenci jevy generalizovat a li házet do jednoho pytle. Pokud mne o dovolené v Římě oši nějaký prodavač, jsou všichni Italové zloději. Pokud mi Stockholmu někdo šlápl na kuří oko, jsou všichni Švédo bandou neurvalců.

Takhle se ale onen krejčí ke spisovateli nechoval. Věděl, člověk se může měnit. A proto hodnotil každého příchozíl znovu a individuálně. Pokud by ušil šaty podle staré mí určitě by neseděly a on by tím pádem ztrácel důvěru svýc klientů.

Cítíme-li někdy, že těm druhým přestáváme rozum míváme v tu chvíli po ruce jednoduché vysvětlení. Oni js stále stejní. Nesrozumitelní, divní, nezměnili se. A poku tak každopádně k horšímu. A přece je pravda zcela jiná. Oni změnili možná k lepšímu, ale my na ně hledíme původ optikou svých starých, už notně zkreslujících brýlí.

Pokud uvidíme člověka, který jde po chodníku vrávoravý krokem, nemusí to být v každém případě opilec, který už br ráno přebral, jak nás v tu chvíli asi napadne, ale třeba nešťastn člověk, který trpí závažným neurologickým onemocnění které mu znemožňuje udržet rovnováhu. Pokud spatříme žen která vstupuje v neděli ráno do obchodního domu, nemu jít o rozmařilou ženštinu, která nakupuje i ve svátek, ale chudou ženu, která musela celý týden hodně šetřit, aby moh pořídit svým dětem v neděli něco lepšího k obědu.

Francouzský katolický kněz Jacques Philippe píše ve s knize Vnitřní svoboda, že v oblasti provinění a nedokonalo našich blízkých, stejně jako u jiných protivenství, která z jejich strany zakoušíme, je dobré si uvědomit, že „ve zlu není jen zlo" sporné chování lidí, kteří nás trápí, není pouze negativní, a přináší nám dokonce prospěch, a to spolehlivě. Dodejme k tom

že vše má rub i líc. Máme totiž silný a hluboce zakořeněný sklon hledat ve vztahu k druhému náhradu toho, čeho se nám někdy, zejména v dětství, nedostávalo. Nedokonalosti druhých, zklamáni, jež nám způsobují, nás nutí, abychom je nemilovali „pocitovou" láskou, ale láskou, která vychází z našeho rozhodnutí se pro ni, láskou, která je možná jen na základě velkorysosti a džentlmenského odpuštění. Pak náš vztah k nim nebude uzavřen v nevědomém uspokojení našich emocionálních potřeb, ale bude směřovat k pozitivně nezištnému vztahu. Řada zklamání ve vztahu k druhým nás vede od lásky „modlářské" (lásky, která očekává příliš) k lásce realistické, svobodné, a tedy i šťastné. Romantická láska bude vždy ohrožena zklamáním, zatímco láska pravá nikdy, protože nehledá svůj prospěch.

Situace ovšem může být také opačná. V projeveném nám dobru nemusí být jen dobro samotné, ryzí, čistokrevné, ale může se v něm skrývat jedovatý háček protislužby, očekávané vděčnosti, někdy dokonce zotročující povinnosti vůči dárci hraničící s vydíráním.

Zdroj našich falešných představ vystihuje také české přísloví: Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá. Obraz druhého člověka si vytvoříme podle toho, jak my sami jsme se k němu zachovali a jaká byla jeho reakce na naše chování.

Na misijní stanici rozdával kněz dětem balíčky sušenek. Jeden malý chlapec začal hned balíček rozbalovat. Matka ho napomenula: „Počkej, rozbalíš ho až doma a podělíš ostatní sourozence. Není to jenom tvoje." Synek se rozzlobil a vztekle utekl ze stanice k lesu. Když se za chvíli vrátil, s hrůzou v očích, vyprávěl matce, že v lese je zlý duch, ze kterého má strach, protože duch na něho volal, že ho nemá rád.

Matka pochopila, co se stalo, a vrátila se s dítětem na místo, kam předtím uteklo.

„Co jsi na toho ducha křičel?" zeptala se chlapce.

„Nenávidím tě," odpověděl hoch.

„Dobrá," řekla matka. A teď zavolej: „Mám tě rád!"

Chlapec poslechl a z plna hrdla vykřikl ona slova k lesu.

A stejná věta se vrátila zpět.

Dříve, než vstoupíme na uvázané lano, odhoďme do propasti nejen tyto náhodně vybrané příběhy, ale všechny falešné představy o druhých.

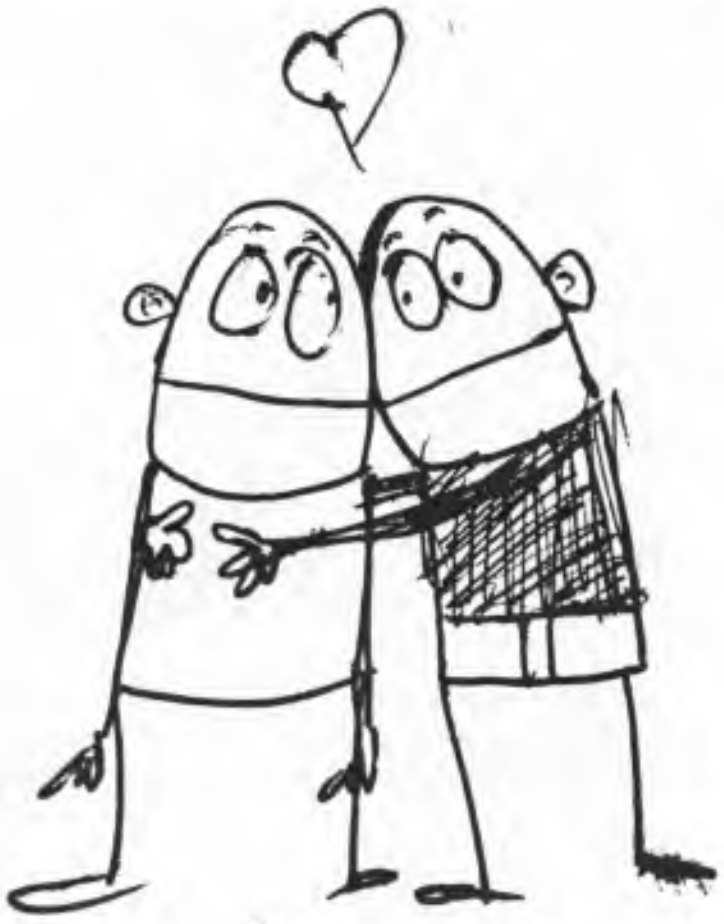
Představy, které máme o sobě, druhých i o Bohu, se odrážejí také v jednotlivých vztazích.

Moudře se o nich vyjadřuje filozof Erich Fromm, který rozlišuje lásku na lásku bratrskou, mateřskou, erotickou, sebelásku a lásku k Bohu.

Bratrská láska je podle něj nejzákladnějším druhem lásky, je základem všech typů lásky. Je v ní obsažena odpovědnost, péče, úcta, přání pomáhat. Bible hovoří o tomto typu lásky známým příkazem: Miluj svého bližního jako sebe samého.

Bratrská láska je vlastně láskou ke všem lidem, je v ní zážitek jednoty se všemi, zážitek lidské solidarity.

Mateřská láska je nesobecká, altruistická a tento rys bývá pokládán za projev nejvyššího druhu lásky, za nejposvátnější ze všech citových pout. Jen skutečně milující žena, která je šťastnější, když dává, než když bere, která má pevné kořeny ve své vlastní existenci, může být milující matkou.

Za nejklamnější formu lásky pokládá Erich Fromm **lásku erotickou.** Je to touha po úplném splynutí s druhým člověkem. Často se směšuje s výbušným zážitkem, zamilováním, avšak tento prožitek náhlé intimity je velice krátkodobý. Všechny typy tělesného sblížení mají tendenci ztrácet časem na významu – pokud jsou povrchní a nejdou do hloubky. Důsledkem toho je, že mnozí pak hledají lásku u nové osoby, aby opět prožili zážitek zamilování a iluzi, že nová láská bude jiná, lepší a možná trvalejší. Pokud se ale jedná jen o pohlavní touhu, nemusí jít vůbec o lásku - může jít o úzkost ze samoty, přání dobývat, nebo být dobýván, může jít o marnivost i ješitnost, a dokonce zde může být přání ublížit až zničit. Jestliže touha po tělesném spojení není vyvolána láskou, jestliže láska erotická není také láskou bratrskou, nevede nikdy k jinému spojení než v přechodném smyslu.

Fromm také uvádí **sebelásku;** a přísně ji odlišuje od sobectví. Říká, že sobeckost a sebeláska zdaleka nejsou totéž, naopak jsou to protiklady. Je pravdou, že sobecký člověk není schopen milovat druhé, ale není schopen milovat ani sám sebe.

Láska k Bohu je bezvýhradná!

Milovat někoho není jen silný cit. **Je to záležitost vůle, je to rozhodnutí, je to slib.**

Z knihy Maxe Kašparů
Po provaze ke Krsitu
Vydalo Karmelitánské nakladatelství 2013

The Shroud of Turin: Searching for the Truth

In 1898, an Italian photographer by the name of Secondo Pia captured an image of the Shroud of Turin that was previously invisible to the naked eye. Before the revelation of the photograph, only the image of an obscure figure of a human body was visible on the fabric. While inspecting the reverse negative of the photographic plate, Pia detected the detailed depiction of a man with a beard whose wounds were consistent with that of Christ's. There has been much speculation in regards to the Shroud of Turin and its origins continue to be wrapped in mystery. The following is a synopsis of the various studies of the famous Shroud including facts regarding the 1988 study (which estimated the Shroud's age to be over 1,000 years after Christ's death) and how it was saturated with errors.

The research into the authenticity of the Shroud commenced with something as simplistic as whether or not the image was painted onto the cloth or if it was produced by contact with a human corpse. In 1969, scientists were allowed to examine the Shroud directly for the first time and this served as a precedent for the establishment of the U.S.-led Shroud of Turin Research Project (STURP). STURP received 5 days of continuous access to the Shroud in 1978. The project consisted of 33 members (interesting number indeed as Christ was 33 at the time of His death) who were experts in their own scientific disciplines and held high-level posts at 20 major research institutions. The research of the STURP project in 1981 concluded that the shroud was not a painted image and that "The Shroud image is that of a real human form of a scourged, crucified man. It is not the product of an artist. The blood stains are composed of hemoglobin and also give a positive test for serum albumin." The report also conceded that no combination of "physical, chemical, biol gical or medical circumstances" could adequately accou for the image. STURP had indeed dispelled any doub regarding whether or not it was a painted image. STUR consequently set the groundwork for successive inv stigations.

In 1988, the Vatican authorized carbon-14 dating of th shroud. The samples were taken from a small corner of th linen cloth. There were three laboratories used to access th data, perform the research, and conclude the findings. Th sample of the Shroud was analyzed at the University Oxford's Radiocarbon Accelerator Unit (RAU), the Unive sity of Arizona, and the Swiss Federal Institute of Techn logy. All three found that the Shroud's material dated to t years between 1260 and 1390 (Medieval), more than a m lennium after the life and death of Christ. The finding se shock waves throughout the Christian community. To ma matters even more grim, the labs assessed the reliability their estimate at 95 percent. The researchers dating of t Shroud also coincided with the first documented appearan of the Shroud of Turin which was in 1353. Was this t undeniable evidence that was needed to debunk the Shro of Turin forever? Actually, the answer is no, not at all, f many reasons.

First, let us look into what is needed for carbon-14 testi results to be credible. Carbon-14 testing was used to valida the age of the Dead Sea Scrolls (thought to be approximate 2000 years old) found in Qumran between 1947-195 According to *The Shroud of Turin: A Grave Injustice*, t use of carbon-14 testing on the Dead Sea Scrolls and on t Shroud of Turin can not be compared. The Dead Sea Scro were found in jars untouched for centuries while the Shro of Turin experienced much migration. The Shroud of Tur was handled by many, clipped at the ends during displa experienced weather changes, was exposed to unsanita conditions and was in a fire in 1532. All of these factors c effect carbon-14 testing. It is also extremely important note that the Shroud of Turin is a herringbone weave lin cloth measuring 4.6 x 1.1 meters. This corresponds to standard measurement of 8 x 2 Philetaric cubits which wou match material utilized in Palestine during the first centu During the research of the corner fabric, cotton was fou which would be consistent with the idea that the ends of t shroud underwent repair. Another major flaw in the 19 research was the fact that the protocol for establishing t validity for the carbon-14 testing was NOT followed. T protocol to be used was set as the following...

1. Multiple sample areas to be used (only the corner of the Shroud of Turin was used which proved to be the least accurate portion possible).
2. Simultaneous comprehensive examination (disallowed by labs and conveyed to Pope John Paul II as risking the safety of the Shroud).
3. 7 C-14 labs would participate (only 3 were used).
4. Blind tests (comparable herringbone linen samples could not be found).
5. No conferring between laboratories (not followed).

ALL 5 points for proper protocol were abandoned. How then can the widely accepted (for lack of knowledge) research of 1988 be valid? The answer? It is not.

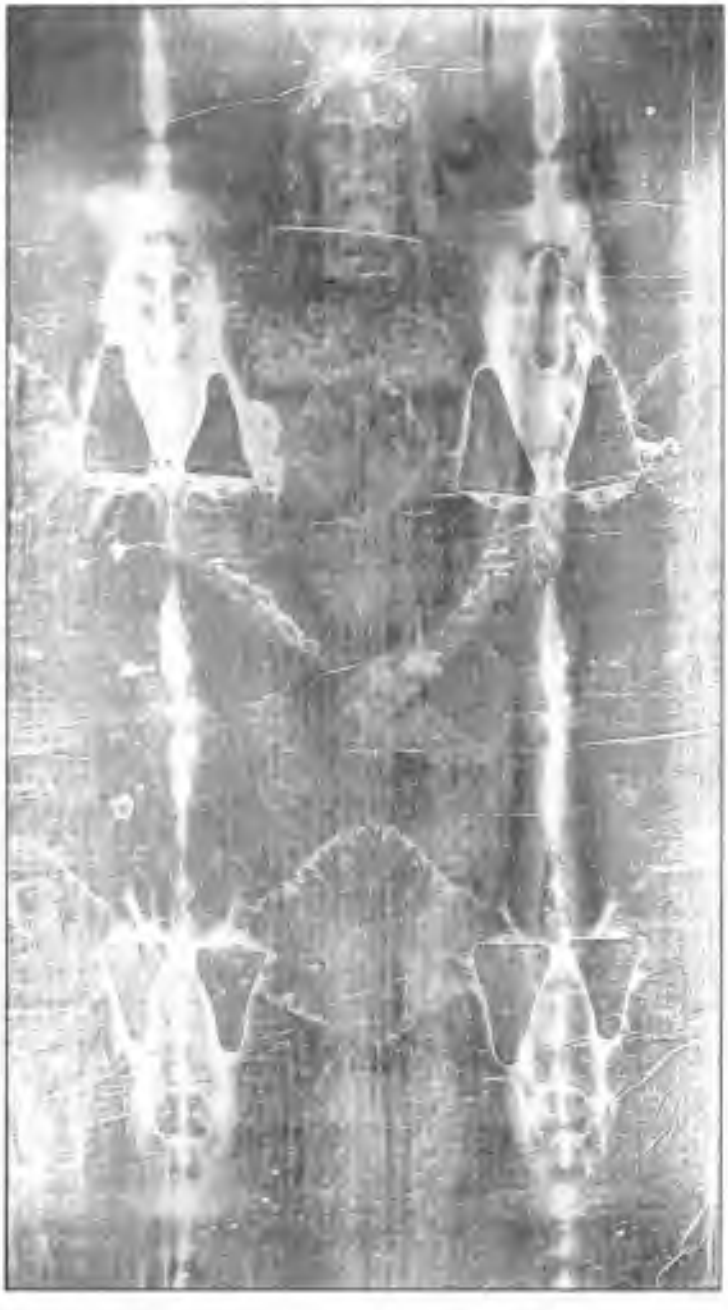
Physicist Paolo Di Lazzaro addresses how he feels the image was produced in announcing that:

"Attempts to replicate it have been impossible, and we are talking about 21st century technology. If we can not replicate it now, how could have someone in the Middle Ages have? The color's penetration into the fabric is extremely thin, less than 0.7 micrometers (0.000028 inches), one-thirtieth the diameter of an individual fiber in a single 200-fiber linen thread. The ultraviolet light necessary to do so exceeds the maximum power released by all ultraviolet light sources available today. It would require pulses having durations shorter than one forty-billionth of a second, and intensities on the order of several billion watts."

Some say that it must have been divine intervention, maybe that is why scientists can not replicate it. The most recent findings on how the image on the Shroud of Turin appeared were written in the journal Meccanica, in which Italian researchers suggest that an 8.2-magnitude earthquake that rocked Jerusalem in 33AD was the cause of the image.

According to Alberto Carpinteri of the Politecnico di Torino: "The earthquake in Jerusalem in AD 33 may have caused an atomic reaction which created the image on the Turin Shroud and skewed the radiocarbon dating results (of 1988). The powerful magnitude 8.2 earthquake would have been strong enough to release neutron particles from crushed rock. This flood of neutrons may have imprinted an X-ray-like image onto the linen burial cloth. In addition, the radiation emissions would have increased the level of carbon-14 isotopes in the Shroud, which would make it appear younger. We believe it is possible that neutron emissions by earthquakes could have induced the image formation on the Shroud's linen fibers, through thermal neutron capture on nitrogen nuclei, and could also have caused a wrong radiocarbon dating. This idea is based on research into piezonuclear fission reactions which occur when brittle rock is crushed under enormous pressure. Neutron radiation is usually generated by nuclear fusion or fission, and may be produced by nuclear reactors or particle accelerators. During the process, neutron particles are released from atoms. A powerful earthquake could achieve the same effect, generating neutron radiation from stresses in the Earth."

Mark Antonacci, a leading expert on the Shroud and president of the Resurrection of the Shroud Foundation, has implored Pope Francis to allow molecular analysis of the cloth using the latest technology. This type of investigation is thought to have the ability to confirm or rule out the radiation theory.

Various methods of past research into the origins of the Shroud seems to have created more questions than answers. For now, it is important to ponder all of the divine apparitions and revelations of the past. For every miracle, there is a line of people waiting to discredit it. There is nothing more valid than the truth, and those in charge of seeking it should take every precaution to ensure that they do not get lost on their way.

For more information and a more detailed explanation please view the documentary at ShroudEnigma.com

By Jana Krcek

We Must Practice Virtue to be Free

In various ways, sacred Scripture tells us that good or evil intentions do not enter the person from without, but come from within one's "heart."

"From within," Jesus said, "out of the heart of man, come evil thoughts" (Mk 7:21)....

The wisdom of choice, open to the prompting of the Holy Spirit, also concerns the heart. From here are born good works but also mistakes when the truth and the prompting of the Spirit are rejected. The heart, in other words, is the synthesis of humanity formed by the very hands of God (see Gen 2:7) and beheld by its Creator with singular satisfaction (see Gen 1:31). God pours His own wisdom into the heart of man.

In our time, certain cultural orientations no longer recognize the imprint of divine wisdom in created things, not even in the person. Human nature is thus reduced to mere matter, pliable to any design.

Our humanity, however, is unique and very precious in the eyes of God! For this reason, the first nature to safeguard, so that it may bear fruit, is our very humanity.

We must give it the clean air of freedom and the life-giving water of truth. We must protect it from the poison of selfishness and falsehood. Then a great variety of virtues will be able to blossom in the soil of our humanity.

Virtue is the most authentic expression of good that man, with God's help, is capable of achieving. "It allows the person not only to perform good acts, but to give the best of himself" *(Catechism of the Catholic Church,* 1803).

Practicing virtue is not a simple habit. It is the habit that is constantly renewed to choose to do good. Virtue is not an emotion, nor is it an ability acquired in a training course, much less a biochemical mechanism. It is the highest expression of human freedom.

Virtue is the best that the human heart has to offer. When the heart moves away from goodness and from the truth contained in the Word of God, it is exposed to a multitude of dangers.

It is deprived of direction and risk calling good evil, and evil good: virtue lost, more easily replaced by sin, and the vice. Those who step onto this slipper slope fall into moral error and are bu dened with an increasing sense of ex stential anguish.

Sacred Scripture shows us the dynam of a hardened heart: the more the hea leans toward selfishness and evil, th harder it is to change. Jesus says, "Ever one who commits sin is a slave to sin (Jn 8:34).

When the heart is corrupted, th consequences in social life are grave . This situation cannot be changed b theories or by social or political reform Only if we cooperate can the work of th Holy Spirit reform our hearts. Go himself, indeed, has assured H efficacious grace to those who seek Hi and to those who convert "with all the heart" (see Jl 2:12).

By Pope Franc
The Observer March 25, 20

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - **Měsíčník České Misie v Chicagu** - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středis 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Ři Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osob odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původ obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Hrad Zvíkov a jeho tajemství

Královský gotický hrad Zvíkov založil a přikázal postavit český král Přemysl Otakar I. (1192–1230). Stavba byla zahájena snad už začátkem 13. stol. Pro stavbu hradu bylo zvoleno velmi pěkné a strategicky výhodné místo. Na jeho stavbě a na zdárném dokončení má podíl mj. také syn zmíněného krále, tedy český král Václav I. (1230–1252). Zvíkov je dosud jedním z nejhezčích českých hradů. Naleznete jej v jižních Čechách, na skalním ostrohu, který vybíhá do údolí, v němž se spojují řeky Otava a Vltava. Hrad je přístupný jenom po úzké skalní šíji, přičemž z poměrně nevelké hradní plošiny spadají velmi strmé, téměř svislé skalní stěny po obou stranách dolů, do údolí zmíněných dvou řek. Taková přirozená ochrana hradu měla odradit všechny nepřátele od obléhání a dobývání hradu. Snad také proto byl hrad Zvíkov prvním hradem, v němž byly uchovávány a střeženy české korunovační klenoty. Královská koruna byla prý pověšena na řetězu v centru tzv. Korunní síně, a to v 1. poschodí do dnešních dnů záhadné a tajůplné Hlízové, neboli Markomanské věže.

Hrad Zvíkov měl zprvu jedinou vstupní bránu u své severní části, tzv. Kulisovou bránu. Později za vlády krále Přemysla Otakara II. (1253–1278), když bylo dokončeno obvodové opevnění hradu, vstupovalo se do hradu také z jižní strany tzv. Píseckou branou. Před ní byl v tvrdé, kvalitní skále vyhlouben široký, ručně tesaný příkop. Dnešní kamenný most přes tento příkop byl postaven až roku 1777. Za jižní branou byla postavena štítová zeď s druhou vstupní branou. Nad ní stojí okrouhlý „bergfrit" neboli hlásná věž vysoká 32 m. Tato věž je na své jižní straně zpevněna tzv. břitem. Je tak konstrukčně zpevněna proti možnému ostřelování z hřebene před hradem. Vstup do této hlásné věže, nazývané Hláska, vedl úzkým, vysoko umístěným vchodem. Vstupovalo se do něho po žebříku. Pod vrcholem Hlásky se zachovaly mohutné kamenné konzoly, které nesly ochranný ochoz.

Do hradního jádra se vstupuje průjezdem brány v jihozápadním křídle hradu. V přízemí se nacházely provozní místnosti, v 1. poschodí reprezentační a obytné místnosti. Jižní palácové křídlo hradního jádra přímo navazovalo na Hlízovou, neboli Markomanskou věž. Ve 2 ze 3 přízemních místností se zachovaly křížové klenby, větší část 1. poschodí zabírala kaple sv. Václava. V kapli dochované fresky pochází ze 2. pol. 15. stol. Všechna 4 palácová křídla byla pravděpodobně vybavena podstřešními patry. Ta chránila obyvatele hradu před zimním chladem, letním horkem a nepohodou.

Královský hrad Zvíkov měl natrvalo zůstat v majetku a užívání českého krále. Ne vždy tomu tak bylo! Už v časech vlády posledních Přemyslovců se hrad snažili získat jihočeští Rožmberci. Pevný královský hrad považovali za ohrožení svých zájmů. Podařilo se jim to roku 1307, kdy král Rudolf Habsburský zastavil hrad Zvíkov Jindřichu z Rožmberka. V zástavním držení Rožmberků zůstal až do roku 1335, kdy ho ze zástavy vykoupil římský císař a český král Karel IV. Husité hrad Zvíkov obléhali 2 krát, vždy bez úspěchu. V roce 1431 hrad Zvíkov získal Oldřich II. z Rožmberka. Jindřich V. z Rožmberka pak tento hrad přenechal svému strýci Bohuslavu ze Švamberka. Jindřich III. Starší ze Švamberka pak v polovině 16. stol. zahájil renesanční úpravy hradu. Na místě starých chlévů vznikl pivovar, fasády jádra hradu byly vyzdobeny sgrafitovými omítkami, okna dostala nová pravoúhlá ostění. Tehdy vznikla většina do dnešních dnů dochovaných maleb.

Roku 1592 hrad zdědil Jan Jiří ze Švamberka. Jeho syn Petr se účastnil stavovského povstání. Po porážce stavů na Bílé Hoře roku 1620 se vojenská posádka hradu Zvíkova odmítla vzdát. Tak se stalo, že roku 1622 byl hrad obležen, dobyt a vyrabován. Ve stejném roce se novým majitelem hradu stal Jan Oldřich z Eggenberka. Ten nechal hrad opravit, ale už v něm nesídlil. Začal ho využívat především k vojenským a hospodářským účelům. V roce 1719 získali hrad Zvíkov Schwarzenbergové, kteří sídlili na sousedním hradu Orlík. Hrad Zvíkov tehdy přestal být správním střediskem panství. Rodu Schwarzenbergů patřil Zvíkov až do roku 1948, kdy jim byl zabaven. Od roku 1950 se stal státním hradem a kulturní památkou.

Lidová pověst klade vznik prvního hradiska a jeho názvu až do mlhou zastřených časů praotce Čecha. Mnozí lidé tvrdí, že ještě před stavbou hradu Zvíkova, už v dávné minulosti, byla vystavěna tzv. Hlívová, neboli Markomanská věž hradu. Ta stojí na nejvyšším místě hradní plošiny, Keltové na jejím místě prý měli svoje oppidum. Ve 2. stol. n. l. zde pobývali germánští Markomani, kteří měli co do činění s vojsky římského císaře Marca Aurelia. Na hranatých blocích kamenného obvodního zdiva této věže jsou vytesány záhadné a dosud nerozluštěné znaky, které připomínají germánské runy. Znaky jsou rozmístěny ve 44 řadách, ale jen 3 znaky připomínají runovou abecedu. Proto odborníci soudí, že jde jen o kamenické značky řemeslníků. Tato pověst tvrdí, že Hlízovou (Markomanskou) věž postavili Markomani.

Jiná pověst vypráví o tajné chodbě, která vede z hradu Zvíkova k někdejšímu poutnímu kostelíku sv. Anny. Ten stál nad údolím řeky Otavy v místech, kde bývalo prehistorické hi diště. Druidové měli do chodby schovat p klad velké hodnoty a chodbu pak zazdít. N mělo při tom jít o poklad materiální, ale poklad duchovního charakteru. Podle jiné p věsti ten, kdo se odváží ve jmenované ve přespat, do roka zemře. Největší pozornost v tomto smyslu věnována 1. poschodí této v že. V této tzv. Korunní síni byly zaznamená podivné jevy. Štábu televize Prima, která z natáčela díl seriálu „Záhady a mystéria", se nevysvětlitelně rychle vybíjely baterie k pr fesionální kameře přesto, že byly právě vyt ženy z nabíječky. Tři po sobě téměř ihned v bité baterie byly po vyjmutí z kamery nezvyk horké. Když se jeden člen štábu pokusil nato střed klenby s řetězem na malou digitální k meru, opakovaně mu zcela vyblednul obr v hledáčku kamery. Stalo prý se to celkem krát, ale jen ve středu Korunní síně.

Podobné problémy měli filmaři při natáče pohádky „Marie Růžička". Ti museli Hlízovc věž opustit bez natočených záběrů. Obrazovk 2 jejich monitorů se jim zcela nevysvětlite ným způsobem odshora jakoby zalily červenc barvou, monitory pak nebylo možné znov zprovoznit. Záběry musely být natočeny r jiném místě. Do souvislosti s filmováním r hradě Zvíkově byla pak dávána sebevražc hlavního hrdiny zmíněné pohádky Jiřího Ku dana, a také podivná smrt režiséra této pohád ky Aleše Horala. Do této kapitoly patří tak v novinách zveřejněná zpráva o tom, že kdy záhadolog a scénárista Arnošt Vašíček n Zvíkově natáčel jeden z dílů seriálu „Stráž duší", podařilo se na film zachytit jakous postavu, které si „na place" nikdo nevšimnu Naopak mnoho amatérských i profesionálníc fotografií, pořizovaných v Korunní síni, jaks nevyšlo. Je zvláštní, že někdo v této místnost prožívá pozitivní pocity, zatímco jiný prožív pocity úzkosti a musí odtud doslova utéci.

V souvislosti s tím vším nás asi napdn pojem „Zvíkovský rarášek", ten má ale hne tři významy: Jednak prý to byl zlý duch, kter již v 16.století vyhnal z hradu dělníky, kteř prováděli stavební práce na věži Markomance Dále se takto nazýval jeden likér, který s dříve vyráběl. Jeho chuť prý byla „hořká jako život a sladká jako hřích". A konečně je t název divadelní hry o milostných pletkách hradního pána od Ladislava Stroupežnického která se stala předlohou stejnojmenné opery Vítězslava Nováka

Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Foto na zadní straně:
Hrad Zvíkov nad vodami Orlické přehrady na soutoku Otavy a Vltavy

